

KESKENY ÚT

Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · IX. évfolyam, 39. szám, 2006. október

Tartalom

Versenypályán

A barátságáról...

Kedvteremtő Kálvin János
életének megismeréséhez

A magányos fadarab

Az ateista vak hite

A visszhang

„Örüljete az Úrban
mindenkor!”

„Oly úton vezetem, amelyet
nem ismernek...”

Homok és kő

Kálvin a kegyességről (1. rész)

Hogyan bizonyosodhatunk
meg hitünkéről?

Emlékezzünk meg
a nyugalom napjáról! (1. rész)

Innen-Onnan

Önvizsgálatra és megtérésre
való sürgető felhívás

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

Versenypályán

1Kor 9,24-27

Pál apostol a Korintusiakhoz írt levelében többször védelmezi apostoli státuszát és az abból járó kiváltságait. A 9. fejezetben különösen kitér erre. A korintusiak ugyanis mind az apostoli státuszt, mind pedig az azzal járó jogokat megtagadták tőle. Ezért kezdi többször is így a mondatát az apostol: „Nincsen-é arra jogunk, hogy...?” Ugyanakkor arról is beszámol, hogy nem élt ezekkel a jogaival a korintusiakkal szemben (15. v.), mert nem akart semmiképpen akadályt gördíteni az evangélium ügye elé. Nem csak bűnös dolgoktól tartózkodott, hanem hajlamos volt olyan dolgokról is lemondani – például hogy az evangélium hirdetéséből éljen – melyek kijártak volna neki. Inkább zsidóvá lett a zsidónak, inkább törvény nélkülivé lett a törvény nélkül valónak, mindennek mindenné lett, hogy minden módon megtartsa némelyeket.

Mennyire más a mi magatartásunk! Mennyire ismerjük és szeretjük hangoztatni jogainkat. Mennyire ragaszkodunk ahhoz, ami nekünk jár, sőt sokszor ahhoz is, ami nem jár. Nem szeretnénk, ha bárki bármiben megkárosítana bennünket, vagy egy kicsit is lecsipentene a nekünk méltán kijáró szabadságunkból. Nem akarjuk, hogy beleszóljanak az életünkbe, mert mi külön egyének vagyunk, akiknek megvan a saját magánéletünk. Éppen ezért vannak dolgok, amelyekről nem vagyunk hajlandók lemondani, még az evangélium

ügyéért sem. Jobban ragaszkodunk akár bűnös szokásunkhoz is, mint Isten ügyéhez. Hogy valamiről lemondjunk? Hogy valamiben megsanyargassuk magunkat? Ezek már elég távol állnak tőlünk. Sokszor még a bűnre is jogot formálunk.

Ezekkel a gondolatokkal jut el Pál apostol a versenypálya témához. Az olimpiai játékokból – melyeket a korintusiak nagyon jól ismerhettek, hiszen szomszédságukban játszották őket – vett hasonlatot emlékezteti őket arra, hogy a keresztyén élet sok mindenben hasonlít egy versenypályán való futáshoz.

Az *első hasonlóság*, hogy van egy pálya, amin futni kell. A keresztyén élet egy állandó mozgás, előrehaladás. Ez nem séta, hanem futás. Sokszor a keresztyén ember élete mindenhez hasonlítható, csak versenypályán való futáshoz nem. Inkább egy múzeumban való nézelődésre emlékeztet. Hogy néz ki a te életed? Úgy, mint egy futóé, aki küzd, hogy elérje célját, s elvegye jutalmát? Vagy csak kocogásnak nevezhető keresztyén életed? Talán vannak dolgok, melyek elvonták figyelmedet a keresztyén versenypályáról, s lelassultál, vagy éppen leálltál. Vagy az is lehet, be sem nevezted még erre a „versenyre”? Vigyázz, nem elég nézned, ahogyan mások futnak, nem elég szurkolnod a résztvevőknek.

A keresztyén élet azonban kiválóbb, mint egy atlétika verseny

– s ebben különbözik tőle – mert amíg ez utóbbit csak egy nyerheti meg, az előbbit sokan megnyerhetik, akik beíratkoznak, és szabályszerűen küzdenek.

A második hasonlóság a futó és a keresztyén ember élete között látható. „Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető...” (25. v.) Ugyanannak kell jellemeznie a keresztyén életét, ami jellemzi az atléta életét, tudniillik, hogy tusakodik és türtőzteti magát. Ha valaki úgy gondolja, a mennybe bejutni könnyű, nem gondolkodik biblikusan. A tusakodni szó helyén az agonizálni kifejezés található, amit a haláltusára szoktunk használni. Tehát, valami nagyon erős kifejezés található itt. Jákób is tusakodott egy egész éjszaka a Jabbok-révén, hogy elnyerje Isten áldását.

A sportoló élete továbbá fegyelmezett élet. Egy sportoló felét sem engedheti meg magának abból, amit egy átlagember megengedhet. Egy sportoló magatűrtőztető az étkezésben, a kikapcsolódásban. Még abban is önmegtágadó, amivel jogosan élhetne. Tudja, hogy a versenyző élet ezzel jár, erre ő rátette az életét, s ezzel számol nap mint nap. Nem panaszkodik emiatt, talán néha nehéz, de arra szoktatta magát, hogy sokkal fegyelmezettebb életet éljen, mint az átlag ember.

Egy igazi sportoló azon gondolkodik, hogy mivel tudná jobba tenni teljesítményét. Mit kellene tennie, vagy mitől kellene megóvnia magát, hogy jobb teljesítményt hozzon ki magából. Nem a minimumra törekszik, hanem a maximumra. Az ő célja nem csak az, hogy lefussa a 3000 métert, hanem az, hogy győzzön, s lehetőleg még rekordot is döntson.

Az érett keresztyén így gondolkodik: mi tesz alkalmasabbá engem Isten országára? Mi teszi áhítataimat bensőségesebbé? Hogyan tudnék jobb kapcsolatban len-

ni az Úrral és a testvérekkel? Mi fogja Ige iránti éhségemet felfokozni? Mitől tartózkodjak, ami a lelki egészségemnek káros lehet, és futásomban akadályozna?

A harmadik hasonlóság a jutalomban van. A motiváció mindig fontos az életben, s így a sportban is. A sportoló motivációja az, hogy nyerjen, első legyen, elvegye a legnagyobb jutalmat és a dobogó legmagasabb fokára állhasson.

Mi annak az oka, hogy sokszor csak kocogunk a pályán, vagy ímmel-ámmal kullogunk mások után? Elvesztettük szemünk előtt a célt! Nem látjuk a jutalmat, vagy nem látjuk érdemesnek, hogy szaladjunk érte. Vagy pedig hiperkálvinisták vagyunk, s azt mondogatjuk magunkban, úgy is ott van az én koronám, s hiába érnek oda mások hamarabb, hiába szaladnak mások jobban, mint én, úgy is meglesz a jutalmam, vagyis az örök életet úgysem veszíthetem el. Ez igaz is, hogy az örök életet nem veszíthetem el, bármilyen gyatrán is fussam meg a pályámat, de itt van két más tényező is.

Az egyik az, hogyha az életem nem hasonlít egyáltalán egy futónak az életéhez, vagyis a Biblia által meghatározott keresztyén életéhez, kérdés, hogy egyáltalán keresz-

tyén vagyok-e, vagy csak becsapom magamat. A másik tényező pedig az, hogy bár tényleg rajta vagyok a pályán, mégis gyenge futó vagyok. Csak nagyon lassan haladok előre, s tényleg el fogom nyerni az örök élet koronáját, mégha nem is nagyon strapálom magam. De ne feledjük el, nem mindegy, hogy tűzön keresztül vagy tűz nélkül menekülök meg. Nem mindegy, hogy milyen keresztyén életet mutatok fel Istennek, amikor majd megállok előtte. Nem mindegy, hogy mit gyűjtök az örök életre, aranyat, ezüstöt, drágaköveket, ami kiállja a tűz próbáját, vagy pedig fát, szénát, pozdorját, amit megemészt a tűz. Nagyon hálátlan – hogy enyhén fogalmazzak – gondolkodás egy keresztyén részéről, ha biztosítva érzi magát, s ezért nagyon lazán veszi a keresztyén életet.

Vajon van-e bennünk lelkesedés? Vajon céltudatos-e a mi keresztyén életünk? Látjuk-e a mennyei célt? Látjuk-e a dobogót, és a versenybíró, aki kiosztja a jutalmakat? Vajon mit gyűjtünk az örök életre? Vajon csak az a célunk, hogy végigfussunk, vagy pedig az, hogy a lehető legjobban fussunk végig?

A jutalomban nemcsak hasonlít, de különbözik is a keresztyén élete a versenyzőétől. Az atléta csak egy romlandó koszorúért küzd, amíg a keresztyén ember romolhatatlanért. Továbbá az atléta jutalma bizonytalan, a keresztyéné viszont nem. „Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vados” (26. v.). Egy futó versenyzése bizonytalan, hiszen nagyon sokan futnak ugyanazért a jutalomért. Mégis odaállnak sokadiknak, noha kevés a valószínűsége, hogy megnyerik. A keresztyén viszont ezzel szemben nem bizonytalanra fut. Az üdvbizonyosság lelkesedésre, buzgóságra kell, hogy motivál-

jon, s nem lustaságra. Az lassúbb inkább, aki nem annyira biztos a célban, vagy nem annyira érdekli a cél.

Emlékezz, hogy keresztyén életed egy versenypályán való futáshoz hasonlít. Ne arra figyelj, hogy mennyi akadályt vettél már sikeresen, vagy hányszor buktál el, hanem arra, hogy még mi van előtted, milyen feladatok várnak még rád, s milyen bűnökkel kell még tusakodnod. Tégy félre mindent, ami akadályozna, vagy lelassítana keresztyén futásodban. „Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk

meg az előttünk levő küzdő tért” (Zsid 12,1). Légy kitartó, mert a pálya nem könnyű, idegen pályán játszol. Ellened szurkol az ördög, a világ és az óembered. Számolj ezekkel az akadályokkal, és számolj le velük. De ne feledd el, hogy Krisztus végigment ezen a pályán és elnyerte neked a romolhatatlan koronát. Ő a beérkezésnél vár, hogy átadja jutalmadat. S várnak a szentek is, akik előtted futottak, és beértek. Nézz „a hitnek fejedelmére és bevezetőjére, Jézusra” és fúsd meg pályádat kitartással. Ámen.

Sikó Mihály

A barátságról...

„A te érdekedet szolgálja, hogy csupán az istenfélők közül válassz barátokat. A többiek előbb-utóbb úgyis hamisaknak bizonyulnak... Az istentelen emberek körülöttünk forgolódnak – mint az egek a magtárban – ameddig van valami fogyasztani való. De mikor elfogy a gabona, ők is elfogynak. Ha megszűnsz adni, ők is megszűnnek szeretni...”

George Swinnock

„Kevés barátság maradna fenn, ha az egyik fél tudná, hogy a barátja miket mond róla a háta mögött...”

Blaise Pascal

„A barátság abban a percben születik, amikor az egyik személy azt mondja a másiknak: Hogy? Te is? Azt hittem, hogy én vagyok az egyedüli...”

C. S. Lewis

„Nem nehéz meghalni egy barátért; nehéz viszont olyan barátot találni, akiért érdemes meghalni...”

Home

„A barátok olyanok, mint az egészség; nem is vetted észre mennyire ajándékok voltak, mígnem elvesztetted őket...”

Anonymus

„Minden kutya oroszlán a maga ajtaja előtt, és az embernek azoktól kell legjobban tartania, akik feltűnően készségesen állnak mellé...”

C. H. Spurgeon

„A barátság nem lehet maradandó, hacsak nem lelki. Lennie kell egy közösségnek a lelki dolgok területén, egy megegyezésnek a gondolatok szintjén, és egy szimpátiának a célok vonatkozásában...”

Black

„Barátaim keresetlenül jöttek. A nagy Isten adta őket nekem...”

Emerson

„A barát egy olyan személy, aki akkor jön be, amikor a világ kiemeri...”

Henry Durbanville

„A barátság szeretni, nem pedig szeretve lenni...”

Bridges

„Egy ember abból is megismerhető, hogy milyen barátokat hagyott el és milyen barátokhoz csatlakozott...”

C. H. Spurgeon

„Egyetlen módja annak, hogy barátod legyen az, hogy légy magad is barát...”

Emerson

„Azokkal a legjobb barátokozni ideát, akikkel együtt leszünk odaát...”

Thomas Fuller

„Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére...”

Péld 17,17

„Miképpen egyik vassal a másikat élesítik, akképpen az ember élesíti az ő barátjának orczáját...”

Péld 27,17

Válogatta és fordította: Szóke Imre

Kedvteremtő Kálvin János életének megismeréséhez

Nagyon sokan, nagyon sokat írtak és mondtak Kálvinról. Kálvin szolgálata nem csupán a keresztyén egyház számára volt maradandó, hanem a nyugati civilizáció egészére. A politika, törvényhozás, tudományok, történelem területén egyaránt.

Nyilvánvaló viszont, hogy a jelentősége főként az egyházban látható, mert a keresztyénség egyik legnagyobb dogmatikai rendszere a Kálviné. Sokkal logikusabb, mint a lutheránus, arminiánus vagy akár a római teológiai rendszer.

És mindannak ellenére, hogy Kálvin hatalmas munkát végzett az élet különböző területén, engem egy dolog ragadott meg igazán Kálvin életéből. Az alázat. A „SOLI DEO GLORIA” elve, hogy mindent Isten dicsőségére tegyen.

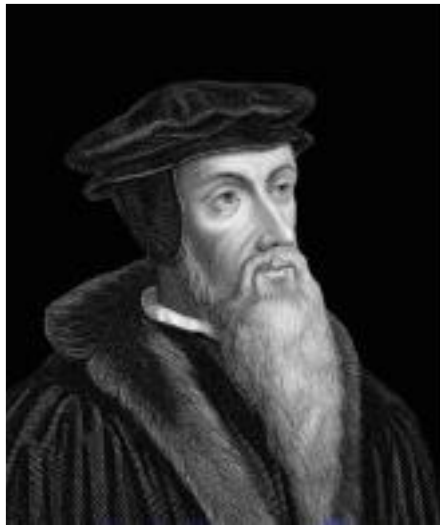
Kálvin fiatal kora

1509. július 10-én született Franciaország Noyon nevű városában. Apja révén – aki püspöki titkár volt – Kálvin már fiatalon egyházi alkalmazásban állt, de csak a pénzt kellett felvegye. Néhányszor prédikált is. 14 éves korától Párizsban tanul. Megismerkedik a skolasztikus gondolkodással, az egyházatyákkal. Az ifjú János nagyon jó tanuló volt. Ennek két oka is van: Isten kegyelméből rendkívül fogékony elméje volt és mindamellert nagyon szorgalmasnak bizonyult. Este későig fennmaradt, és tanult. Reggel felkelve átismételte a tanultakat.

Kálvin sohasem járt teológiára, ámbar apja előbb azt szerette volna, ha pap lesz. Azonban az apjának konfliktusa támadt az egyházi vezetéssel, ezért a fiát jogi akadémiára küldte Orleansba.

1531-ben fejezte be a jogi tanulmányait és beiratkozott Párizs egy

új humanista kollégiumába. Ott többek között görög nyelvet tanult. Kálvin ekkor humanista irányba haladt. Erre mutat az első könyve is, amely a sztoikus görög filozófia neves képviselőjének, Senecának egy könyvére írt kommentár. A könyvet saját pénzén adta ki. Nem lett túl sikeres.

Kálvin megtérése

Így élte volna életét, ha nem következett volna be életében egy nagy változás. Ez a változás az emberi élet legnagyobb változása: új szívet kapott. Kálvin megtéréséről nem sokat tudunk, mert külön erről nem írt. Azonban a Zsoltárok könyvéhez írott kommentárjában említést tesz róla.

„Isten előrelátásának rejtett ösztökeje életemnek más irányt adott. Nagyon bele voltam merülve a pápaság babonáiba úgy, hogy nem volt könnyű kiragadni engem ebből a mély mocsárból. Ezért Isten belőlem hirtelen megtéréssel fogékony tanulót formált, bár lelkem ifjúságom ellenére, nagyon kemény volt. Az igaz kegyességből alig kóstitam meg valamit, máris lángoló buzgóság gyulladt fel bennem aziránt, hogy tovább haladhas-

sak abban.”¹

Ez volt a belső tényező, és ennek külső következményei, hatásai is voltak.

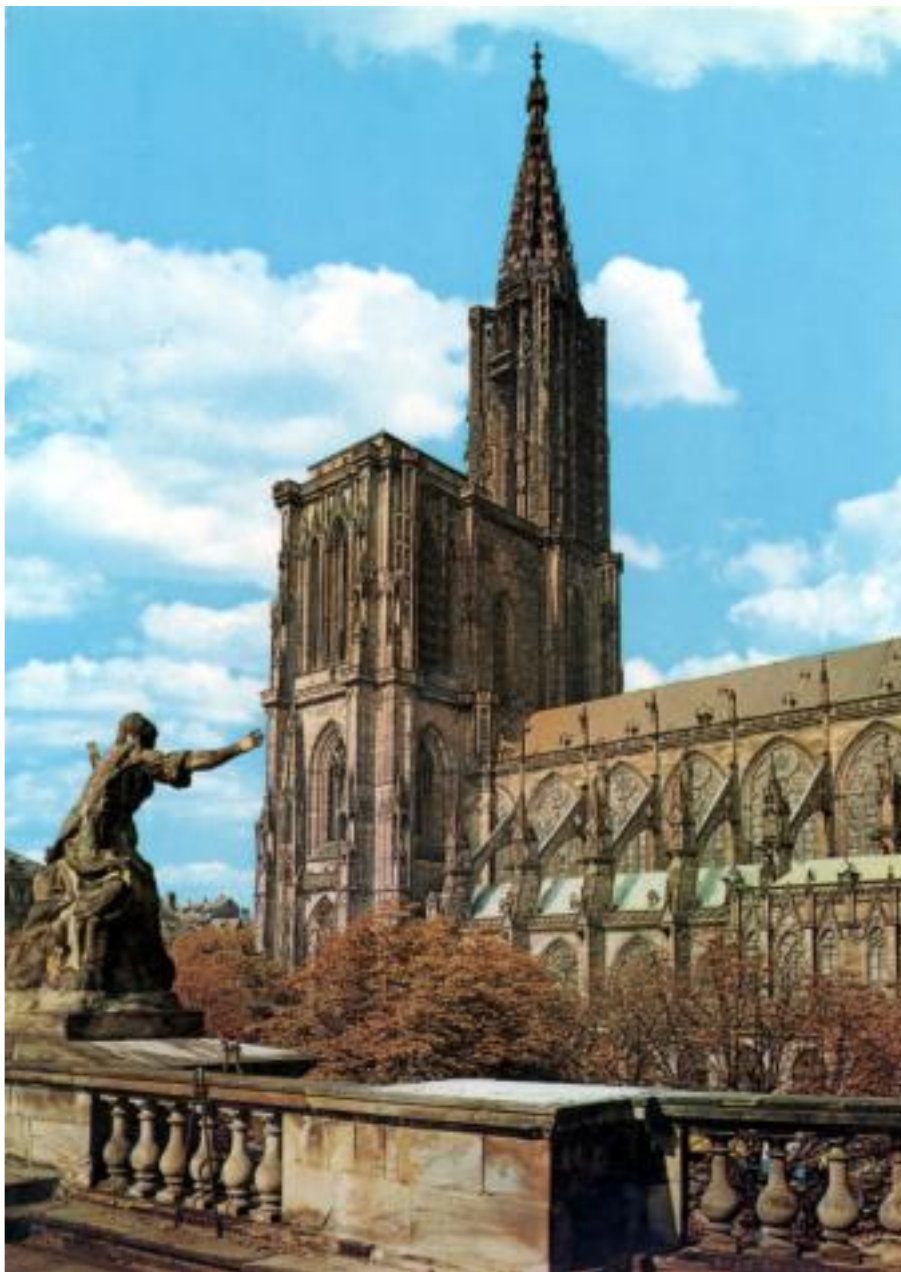
1533. november 1-én, Nicolas Cop tartott évnyitó beszédet a párizsi egyetemen.² Ez eléggé evangéliumi hangvételű volt, ami felkeltette az inkvizíció figyelmét. Copnak és a baráti körének menekülnie kellett. Persze az inkvizítorok nem ölték meg mindenkiket szó nélkül, mert aki bizonyosságot tett a Pápa iránti hűségéről, azt nem bántották. De Kálvinnak menekülnie kellett.

1534. májusában szülővárosába, Noyonba ment, hogy lemondjon egyházi ösztöndíjáról és fizetéséről. Kálvin megszűnt római katolikusként lenni, és ugyanakkor megszűnt humanistának lenni is. Meglátta azt, hogy a humanizmus és a reformáció között óriási különbség van. Más az alap és más a cél. A humanista számára az alap – a kiindulási pont – az ember. Az emberi értelem. A cél pedig az ember tökéletessé válása. Ezzel szemben a reformátorok számára a kiinduló pont Isten – Isten kijelentése – tehát a Szentírás, és a cél Isten dicsősége, a Soli Deo Gloria.

Az akkori humanisták nem voltak istentagadók, csak hogy számukra a bűn nem volt igazán fontos téma. Ezzel szemben a reformátorok a bűnt valóságként kezelték minden egyes ember életében.

Kálvin első genfi tartózkodása

Amikor Kálvin elment Párizsból, különböző barátainál lakott és mélyebben foglalkozott a tudományok királynőjével, a teológiával. 1535. januárjától Bazelben lakott (a humanisták „fejedelmének” Erasmusnak szülővárosában)

és itt megírta az Institutio első változatát, amit 1536-ban ki is adtak. Ugyanebben az évben visszautazott Franciaországba — szülői ház eladása, egyetlen testvérét pedig maga mellé vette — és azután megint vissza akart menni Bázélbe, hogy folytassa tudományos munkáját. Csakhogy a háborús körülmények miatt nem lehetett közvetlenül Bázélbe menni, ezért Genfben töltött egy éjszakát. Amikor az ottani lelkész Farel Vilmos tudomására jutott Kálvin ottléte, felkereste őt, és igyekezett meggyőzni Kálvint, hogy maradjon Genfben, mert ott van szükség rá. Kálvin ellenkezett, nem akart

Genfben maradni, azt mondta, hogy szeretne tudományos munkával foglalkozni.

Farel amolyan parasztproféta szerű, erőteljes hangú és indulatú ember volt, aki azt mondta Kálvinnak:

„Te a tanulmányaidra hivatkozol, de meg fog átkozni téged az Isten, mert te inkább a saját érdekedet keresed, mint a Krisztusét.”³

Később azt írta Kálvin, hogy úgy érezte, mintha Isten összetörte volna ezek által a kemény szavak által. Feltételezem, hogy az olvasó tudja, a lelkiismeret ellen lehet, de nem érdemes cselekedni.

Kálvin Genfben maradt. Először nem volt semmilyen tisztsége, de egy éven belül nemcsak az Igét hirdette, hanem tanított is.

Kálvin reformjavaslatokat készített és nyújtott be a városi tanácsnak. És bár elfogadták javaslatai nagy részét, de a gyakorlati megvalósítás már nehezebb ügy volt. A városi tanács nem akarta, hogy az egyház a saját berkeiben gyakorolja az egyházfegyelmet. Kálvin viszont az egyház önállóságára törekedett. Azt szeretne volna elérni, hogy ne a városi tanács, hanem az egyház presbitériuma döntsön az egyházi kérdésekben, és hogy a presbitérium válassza a lelkészeket.

Egyszóval Kálvin végezte a munkáját és igyekezett biblikusán eljárni. Viszont ez nem mindenkinek tetszett. A városi tanács azt szeretne volna, ha mindenki úgy táncol, ahogyan ők fütyülnek. Kálvin viszont azt szeretne volna elérni, ha az egyház nem táncol. Nem ez a feladata.

Az ellentét 1538-ban csúcsosodott ki. A városi tanács anélkül, hogy a lelkészek véleményét kikérte volna, elrendelte, hogy változtassanak az úrvacsora kiszolgáltatásán. A szomszéd városban ugyanis — Bernben — a lutheri hagyomány szerint szolgáltatják ki az úrvacsorát (pl. a kenyér helyett osztyát használtak). Nyilván itt nem a külsőségről volt szó, hanem az események teológiai töltetéről. A kegyességről, az igazság mellett való kiállásról. A genfi tanács saját teológiai bizonytalansága miatt szívesen igazodott Bernhez. Kálvinnak és Farelnek mindez elfogadhatatlan volt, és úgy döntöttek, hogy így nem szolgáltatják ki az úrvacsorát. Ekkor a városi tanács mindkettőjüket felfüggesztette a szolgálatból, és száműzte őket a városból.

Kálvin száműzetése Genfből

Kálvin Strassburgba ment, és azt tervezte, hogy visszavonul és tanulni fog, tudományos munkával foglalkozik. Azonban Strassburgban tevékenykedett egy másik nagy reformátor Bucer Márton, aki felkérte Kálvint, hogy vállalja el a városban élő francia menekültek gyülekezetében a lelkipásztorkodást. Elvállalta. Kálvinnak ezek voltak a legszebb, legnyugodtabb, legcsendesebb évei. Sokat tanult Bucer Mártontól, mert neki sikerült reformatori szellemben megszervezni a liturgiát és a presbitériumot. Ott látta Kálvin azt is például, hogy akik részt akartak venni az úrvacsorán, azok bejelentették szándékukat az ünneplés előtti héten a lelkipásztornak, aki elbeszélgetett a jelentkezőkkel hitükről, és életükről.

A legszebb, legnyugodtabb, legcsendesebb évek. Ez nem lustálkodást jelent. Kálvin ebben az időben nősült meg. A strassburgi reformátorok mindnyájan családos életet éltek, és szerették volna, hogy Kálvin is házasságra lépjen. Ettől ő maga sem volt idegen, midőn anyagi helyzete és életnyugalma egy kis mértékben biztosabb lett. Nemsokára ajánlottak is Kálvinnak barátai egy ma-

gas rangú, művelt és gazdag, ifjú német hölgyet, akit legközelebbi rokonai is igen szívesen adtak volna hozzá. Azonban Kálvin németül, a hölgy pedig franciául nem tudott.⁴

Hogy milyen legyen az a hölgy, akit Kálvin megfelelőnek lát, megírja ő maga Farelhez:

„Ne felejtse el, hogy mit kívánok én életem társától! Nem tartozom azon szerelmes bobók közé, kiket, ha egyszer a szép arc elvakított, szerelmesüknek még bűneit is hízaléggal magasztalják. Engem csupán annak szépsége vonz, aki szemérmes, engedelmesség és nem kevély, ki takarékos, béketűrő, s reám gondot viselni hajlandó.”

Ha meggondoljuk, nem is volt igénytelen. Ennyi jó tulajdonság egy helyen a teljes romlottság színrelépése óta csak a regeneráció, helyreállítás útján lehetséges. Barátainak közbenjárására egy strassburgi ifjú, szép, művelt és jámbor özvegyben, De Bure Idelette-ben találta meg mindezeket a tulajdonságokat. Idelette egy oly anabaptistának, Storder Jánosnak volt az özvegye, akit éppen Kálvin segített a megtérésre. A menyegző 1540. szeptemberében tartatott meg, némi ünnepélyességgel, amennyiben azon több

helvét gyülekezet képviselői megjelentek.

Kálvint a házasság csak kilenc évig boldogította. Három gyermekük született, de ezek mind meghaltak kicsiny korukban. „Avagy nincs-e nekem sok ezer szülöttem szerteszét a keresztyénségben?” – vigasztalta magát Kálvin.

Genf másodszer

Kálvin strassburgi tartózkodása nem volt teljesen mentes Genftől. Ugyanis Jakab Sadoletto – humanista szellemű katolikus bíboros –, amikor meghallotta, hogy Kálvinékat száműzték Genfből, úgy döntött, megpróbálja a genfiakat rekatolizálni, vagyis visszavezetni a római katolikus egyház ölelő szárnyai alá.

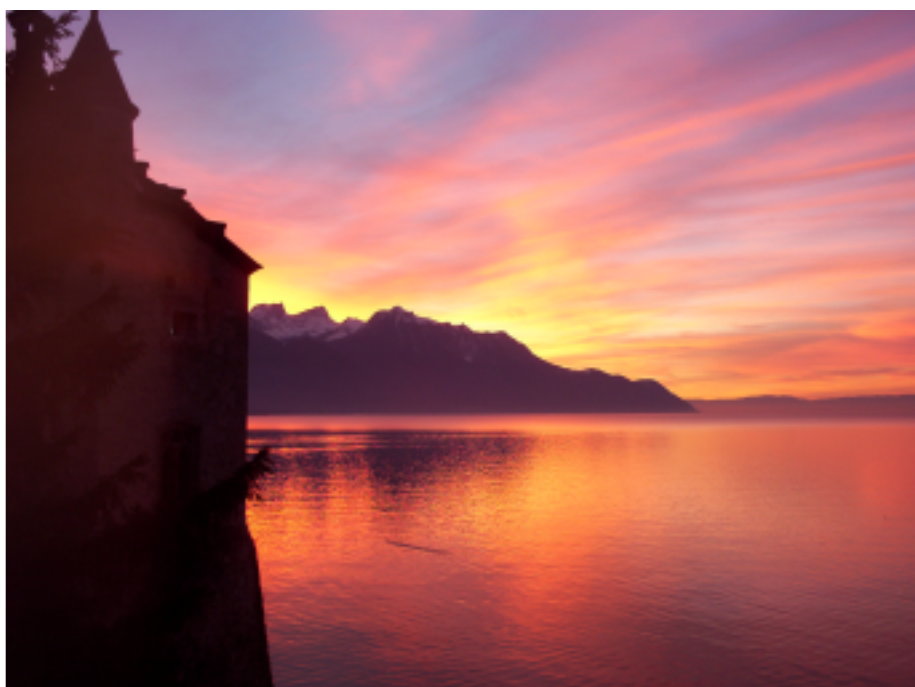
A genfiak nem tudták, hogy mit tegyenek, megijedtek. Válaszolniuk kellett a bíboros levelére, de ez nem volt könnyű feladat, hiszen a bíboros nem egy képeslapra írt néhány sort küldött, hanem bizonyos fokú tudományos igényességgel megírt levélben kereste fel a Genfiakat. Genf ezért az általuk száműzött Kálvinhoz fordult. (Voltak ott józanabbak is, akik szerették Kálvint, és követték a tanítását, sőt a száműzetése elejétől levelezett az ott maradt hívőkkel.) Kálvin a történetek ellenére még mindig felelősséget érzett Genf városáért, ezért elvállalta a válasz megírását. A válasz a katolikusok „visszavonulását” jelentette.

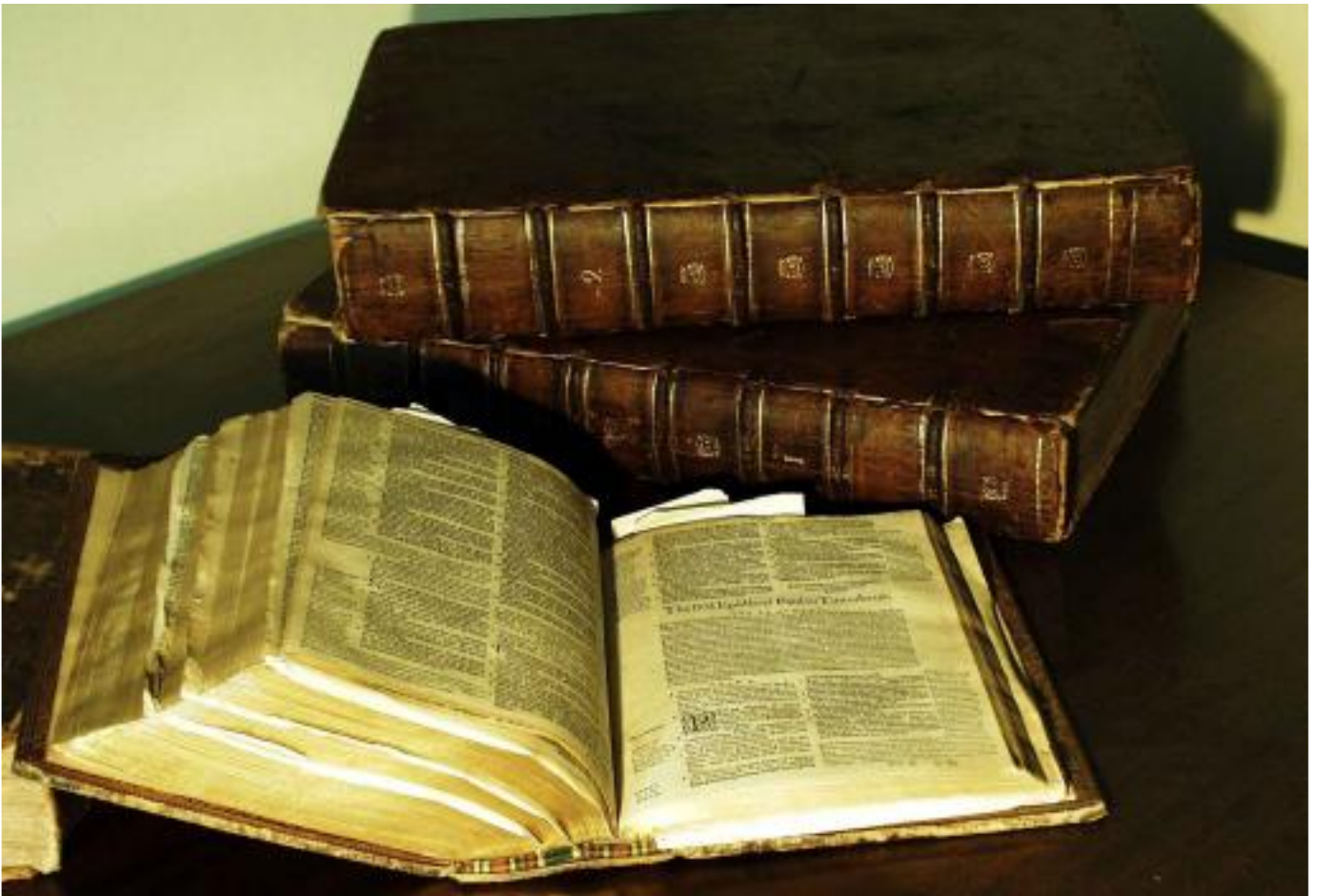
Ezek után visszahívták Genfbe. Persze ez sem ment könnyen. Amikor először hívták, akkor azt mondta:

„Miért nem inkább azt kéritek, hogy megölni engedjem magam?”

Úgy gondolta, hogy néhány hónapra mégis visszamegy Genfbe, bár nem vágyott erre, ráadásul a strassburgi gyülekezet és a városi tanács is szerette volna, ha náluk marad.

Némelyek szerint Kálvin ek-

kor választotta jelképül a kezét, amely egy égő szívet tart, és a szív alá az a híres mondatot írta: „Szívemet mintegy megöldökölve égő áldozatul Istennek ajánlom.”⁵

Bármilyen nehéz döntés is volt, visszament. Vajon jól tette-e? Úgy gondolom, hogy jól cselekedett. Ez volt a biblikus döntés.⁶

Azért ne gondoljuk, hogy ettől kezdve Kálvin egész élete csak gond és bánat volt, hogy egyszer sem mosolygott. Csak egyszerűen arról van szó, hogy Kálvin átérezte ennek a munkának a súlyát, mint ahogyan más is: pl. Mózes, aki nem akart a nép élére állni, vagy mint Illés, aki egyik alkalommal elkeseredettségében a halált kereste. Vagy ott van Jeremiás, akit síró prófétának is szoktak nevezni.

Kálvin tehát nem kitörő örömmel ment vissza Genfbe. Az ő helyzetére is érvényes az, amit Pál mond a 2Korinthus 4,8-12-ben:

„Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. Üldöztetünk, de el nem hagyatunk, tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkör testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi a kik élünk, mindenkör halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.”

Kálvin tehát visszament Genfbe, hogy ott építse azt az egyházat, amelyet a Biblia alapján jónak látott.

1564-ben halt meg. Genf reformátora ismeretlen sírban nyugszik, melyet emberi szemnek még csak egy kő sem árul el. Ha kívánt volna sírfelíratot, bizonyosan ez állna sírkövének: SOLI DEO GLORIA.

Tamás Sándor

Jegyzetek

1: Idézi: Jos Colijn: Egyetemes egyháztörténet, 158. o.

2: Az egyháztörténészek között vita tárgyát képezi az, hogy Kálvin írta a beszédet, vagy nem. Esetleg Kálvin közreműködésével készült a beszéd. Mindenképpen valószínű, hogy Cop megbeszélte a beszéd tartalmát a barátaival, így Kálvinnal is.

3: Idézi: Jos Colijn: Egyetemes egyháztörténelem, 159. o.

4: Shakespeare drámáiba illő lett volna, hogy Kálvin latinul kérje meg a hölgy kezét, vagy valljon szerelmet – hiszen mindketten tudtak latinul – de, hogy otthon mindig latinul beszéljenek, az mégiscsak képtelenség.

5: Cor meum velut mactatum Deo in sacrificium offero.

6: 2Tim 4,5

A magányos fadarab

Egy gyülekezet egyik tagja, aki számos szolgálatban rendszeresen részt vett, egyszer csak elmaradt az alkalmakról. Eltelt így néhány hét, ezért az egyik presbiter elhatározta, hogy meglátogatja testvérét.

Csípős, hideg téli este volt, és esett a hó, amikor bekopogott a ház kapuján. A férfi otthon volt, és betessékelte a vendéget. Közben üdvözölték egymást, a házigazda arra gondolt, hogy vajon mi lehet a látogatás célja. Leültek a nappaliban lévő fotelkbe, ahol a szobát a kandalló csendesen égő tüze világította be.

A presbiter kényelembe helyezte magát, és nézte a lángnyelvek játékát az izzó fadarabok körül, de nem szólt semmit. Sűrű csönd ereszkedett le, csak egy-egy pattogás hallatszott néha a tűzből.

Néhány perc múlva a vendég felállt a fotelból, és odalépett a kandallóhoz. Megfogta a pizskavasat, egy izzó fadarabot óvatosan félrehú-

zott vele a tűzből a kandalló szélébe, majd visszaült a helyére. Mindent egy szó nélkül. A házigazda csöndben figyelte, hogy mi történik.

A félrehúzott hasáb tüze lassan elfogyott. Egyszer még felizzott, majd nem lángolt többet. Hamarosan olyan fekete, hideg és élettelen

lett, mint a többi hasáb kint az udvaron, a kupacban. Teltek a percek. Egy szó sem hangzott el az üdvözlés óta.

Az előljáró indulni készült. Felállt, és ekkor ismét odalépett a kandallóhoz. A pizskavassal lassan

visszahúzta a magányos fadarabot a többi társához, a tűz középebe. A hasáb azonnal lángra lobbant, és újra ugyanazzal a fénnel és izzó forrósággal égett, mint körülötte a többi fadarab.

Amikor a presbiter a kijárat ajtóhoz lépett, vendéglátója megszólalt:

— Hálásan köszönöm, hogy meglátogattál, és különösen a tüzes szolgálatodat. Vasárnap találkozunk a gyülekezetben.

„Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, járjatok úgy, mint illik elhívásokatokhoz, mellyel elhívattatok. Teljes alázatossággal és szelidséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekezővén megtartani a Lélek egységét a békeségnek kötelében.” (Ef 4,1-3)

C. H. Spurgeon

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Az ateista vak hite

A címet olvasva bizonyára azt hiszed, hogy ez valami vicc, hiszen az ateizmusnak semmi köze sincs a hithez. A keresztyénség az, amit egy irracionális, bizonyítatlan feltételezésekre épülő hit jelent. Pedig az ateizmus Dagobert D. Runes szerint: „az Isten létezésének tagadásába vetett hit”.

Néhány évvel ezelőtt, egy ateista professzor próbára tette egy pár keresztyén diákját a Bibliába vetett hitük miatt. Tulajdonképpen a diákok elmesélték, hogy a professzor mennyire elszánt volt, hogy meggyőzze őket a keresztyénség képtelenségéről, amely vita már szinte a zaklatás határát is súrolta. A szemesztér végéhez közeledve, néhány keresztyén diák megkérdezte a professzort, hogy hajlandó lenne-

e megvitatni velük ezt a témát. A tanár örömmel egyetértett, remélvén, hogy most majd sikerül egyszer és mindenkorra kiverni diákjai fejéből ezt a sületlenséget. A következőkben ezt a vitát olvashatjuk, mely párbeszédben 'A' az ateista tanárt jelöli, 'K' pedig a keresztyén diákot. (Az ateista biológia szakon végzett, míg a keresztyénnek két diplomája volt, történetesen az egyik filozófiából.) A vita az ateista érvelésével kezdődött.

A: Te és én gyerekkorunkban hittünk a télapóban, de már nem hiszünk benne, ugye? Ugyanez a helyzet Istennel is. Hinni olyan gyerekes dolog. Felnőttként sem kellene nagyobb jelentőséget tulajdonítanunk Istennek, mint a tél-

apónak. Látod, Isten nem létezik, mint ahogy a télapó sem. Tudom, hogy a Biblia így ír: „azt mondja a bolond, hogy nincs Isten”, de szerintem csak a bolondok hisznek Istenben. Ez minden, amit mondhatok. Az ateizmus egyszerűen annyit jelent, mint feladni a gyermekes hitet. Majd leült és felkérte a keresztyént, hogy kezdje meg érvelését.

K: Ahhoz, hogy megkezdjem érvelésem, szeretném, ha a professzor úr némi segítségemre lenne és odajönne velem a táblához. (A professzor beleegyezett) Kérem, rajzolna egy pontot a táblán ezzel a krétával? Nem kell túl nagynek lennie. (Majd rajzolt egy pontot) Nos, professzor úr, ez a pont jelképezi önt. Most, kérem, rajzolna

egy kört úgy, hogy a pont a kör középpontjában legyen? (A professzor egy kört rajzol köréje.)

A körön belüli rész jelöli mindazt, amit ön ismer, minden, amit eddig tanult és megtapasztalt, ahol eddig járt, és amiket eddig látott vagy hallott. A körön kívüli részbe esik mindaz, amit ön még nem ismer, amiről sosem hallott, amiről sosem tanult vagy nem tapasztalt meg, ahol még eddig sosem járt, és amit eddig nem látott. Tud követni?

A: Igen, és nagyon szórakoztatónak találom. Izgatottan várom, hová akar kilyukadni mindezzel. Csak nem gondolja, hogy ezzel a kis játékkal fogja megcáfolni az állításom?

K: Nos, a mai modern technika világában bizonyára több minden van a körön kívül, mint a körön belül. Tudjuk, hogy az ön területe a biológia, ezért kijelentené azt, hogy egyformán jártas lenne a kvantumfizikában vagy a közgazdaságban?

A: Nem. Bevallom végesek az ismereteim.

K: A kérdés éppen az, hogy mennyi az az ismeret mennyiség, ami a körön kívülre esik összehasonlítva a körön belüli dolgokkal.

A: Sejtelmem sincs.

K: Ha beszélne a Kongresszus könyvtárába, hány olyan tantárgyat tudna megnevezni, amiben ön jártas?

A: Nos, azt hiszem be kell vallanom, hogy az én ismeretem csak egy töredéke annak az ismeret anyagnak, ami fel van jegyezve a könyvtárban. Valószínűleg pár decimál csupán.

K: Egyetérték önnel. Mindannyian elismerhetjük – mint azt a professzor úr is tette –, hogy a meglévő ismereteink csupán 0,000001%-t tesznek ki. De tegyük fel, hogy 1 % az az ismeret, ami jelenleg a professzor úr birtokában van, mind a saját szakterülete, illetve az egyéb területeken szerzett eddigi ismereteit egybevetve. És akkor még nagyvonalú voltam, ugye professzor úr?

A: Igen.

K: Kérem, beírná ezt az 1%-ot a kör belsejébe? Ne felejtse el, hogy ez a százalék jelenti mindazt a tudást, amit eddig szerzett, vagy megtapasztalt. Nos, akkor mennyi az a tudásmennyiség, ami nincs az ön birtokában?

A: 99%.

K: Helyes a megfejtés. Kérem, beírná ezt az adatot is a kör külső

részébe. Köszönöm. Emlékezzen vissza, hogy ez az a tudás, ami jelenleg nincs az ön birtokában. Nos a kérdésem így szól: Mivel egyetértettünk abban, hogy az ön tudása is véges, akkor honnan bizonyosodhat meg afelől, hogy Isten nem létezhet abban a 99%-ban, ami a körön kívüli részre esik, és amit ön még sohasem tapasztalt meg? Mi van, ha Isten Dél-Yemenben lakik? Járt már valaha Dél-Yemenben?

A: Nem, még sohasem jártam ott. De ezt nem tartom egy fair kérdésnek.

K: Szeretném, ha meglátná, hogy az az általános negatív hozzáállás, hogy Isten nem létezik filozófiailag és logikusan is képtelenség. Az egyedüli lény, aki kijelentheti, hogy soha semmilyen istenek, semmilyen formában és semmilyen körülmények között nem léteztek, az maga Isten. Aki ezt állítja, annak minden időben és minden helyen léteznie kellett, és rendelkeznie kellett az összes ismerettel, ahhoz, hogy kijelentse, nincs Isten. Röviden szólva, mindenütt jelenvalónak, mindentudónak és egyben mindenhatónak is kell lennie. Nos, újra felteszem önnek a kérdést. Lehetséges az, hogy Isten az ön birtokában lévő 1%-nyi ismereten kívül létezik?

A: Igen, elképzelhető. Be kell vallanom, hogy Isten létezhet a körön kívül, de úgy vélem, hogy képtelenség bebizonyítani a létezését. Ez a vita nem jogos. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen alakkkal kell vitáznom.

K: Ön azt mondta, ha jól hallottam, hogy logikailag elképzelhető, hogy Isten létezik. Ezért, teljesen illogikus lenne azt állítani, hogy nincs Isten, mivel akkor önnel kellene Istennek lennie, és ezzel megdöntené saját állítását. Végül, egyet érthetünk abban, hogy az ön elképzelése egy hiten alapul csupán, egy vak bizonyítatlan hiten?

A: Igen, így van. Tudja, én igazából nem vagyok ateista, csak agnosztikus. Sem én, sem ön nem tudhatja biztosan, hogy létezik-e Isten!

K: Nos, akkor én nyertem ebben a vitában. Ön egész évben ateistának tartotta magát diákjai előtt, most pedig bevallotta, hogy az ateizmust abszurdnak tartja. Jól hallottam, most már inkább agnosztikusnak tartja magát?

A: Sejtlemem sem volt róla, mire vállalkoztam, amikor belementem ebbe a vitába. Nem hiszem, hogy fair játék lett volna.

K: Mivel sikerült megcáfolnunk az ateizmust és bebizonyítanunk, hogy ez egy vak hit, talán akkor, most hajlandó lesz megvitatni velem az agnoszticizmust?

A: Végeztem. A vitát részemről lezártam... (Majd kiviharzott a

teremből.)

K: Remélem, hogy mindenki jól szórakozott a mai vitafórumon. Ami a professzorunk eredeti feltevését illeti, ő maga is bevallotta, hogy ez egy VAK HIT csupán. A következő kérdésünk az lenne, hogy vajon miért nem akar a professzor úr hinni Istenben? De hagyjuk, hadd válaszoljon erre maga Isten:

„Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert a mi az Isten felől tudható, nyilván van ő bennük, mert az Isten megjelentette nekik: Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik, úgy, hogy ők menthe-

tetlenek. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem neki bálákat nem adtak, hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívéük megsötétedett. Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek, és az örökkévaló Istennek dicsőségét felszerelték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Annakokáért adta is őket az Isten szívéük kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplősítsék, mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtő helyett, aki mindörökké áldott.” (Róm 1,18-25)

Jerry Johnson

Engedélyezett fordítás a Free Church Witness különszámából, 2005

Fordította: Nagy Márta

A visszhang

Apa és kisfia túráztak a hegyek között. A gyermek egyszer csak hirtelen elesett, megütötte a lábát, és felkiáltott:

– Ááááá!!!

Meglepetésére egy pillanat múlva, valahonnan a hegyekből, visszonthallotta a kiáltást:

– Ááááá!!!

Kíváncsian kiáltotta a távolba:

– Ki vagy te?

És jött a felelet:

– Ki vagy te?

Haragosan válaszolta:

– Gyáva!

A messzeség ezt mondta rá:

– Gyáva!

Ekkor az édesapjára nézett, és megkérdezte:

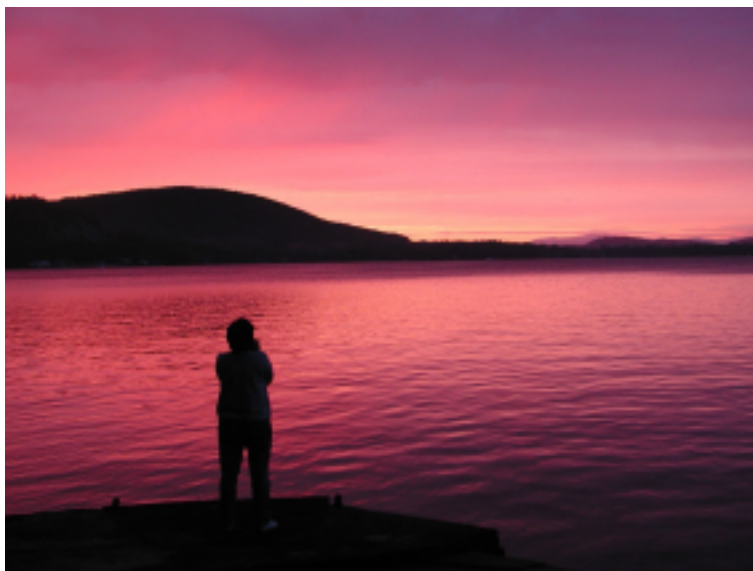
– Apa, mi történik itt?

Az apja elmosolyodott, és ezt mondta:

– Fiam, figyelj csak ide.

És ezt kiáltotta:

– Gyönyörű vagy!

A hang válaszolt:

– Gyönyörű vagy!

És ismét kiáltott:

– Áldott az Úr!

A hang ezúttal is válaszolt:

– Áldott az Úr!

A kisfiú meglepődött, és nem értette. Ekkor az apja elmagyarázta:

– Fiam, ez a visszhang, egy fizikai jelenség: ha kiáltasz, a szemközti hegy oldaláról visszaverődik a hangod. Az ember élete is ilyen: mindazt visszkapod, amit mondasz, és cselekszel. Az életed hűen visszatükrözi azt, amit gondolsz, és teszel. Ha több szeretetet akarsz, szeress szívedből, ha több kedvességet, légy kedves másokhoz. Igaz ez az élet minden területén; azt kapod vissza, amit te adsz.

„Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6,8)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

„Örüljete az Úrban mindenkor!”

1981-ben születtem Egerben. Római katolikusnak kereszteltek. Gyermekkoromban semmilyen vallásos nevelést nem kaptam, tulajdonképpen teljesen ateista voltam. Bár általános iskolában a cserkészmozgalom tagja voltam, és ott elvileg kötelező volt hittanra járni, még most is emlékszem arra, mennyire felháborítottak a vallásos osztálytársaim, és milyen vehemenciával próbáltam bebizonyítani nekik, hogy Isten nem létezik. Rettenetes lázadás volt bennem Istennel szemben.

Középiskolás koromban sem foglalkoztam ezekkel a dolgokkal. Édesanyám ezoterikus érdeklődési köréből kifolyólag elfogadtam, hogy vannak olyan dolgok, amiket nem látunk és áll fölöttünk valaki, sőt, ha nyílt a napló és a tanár felelőt választott, sokszor „imádkoztam” is... Sokat gondolkodtam azon, mi lehet az értelmek az életnek, és azt gondoltam, ha a körülményeim megváltoznának, biztosan boldog lennék.

Érettségi után külföldön dolgoztam, és az anyagi biztonság és jólét, és gyerekkori álmom – a lovaslás – beteljesülése leplet borított a szememre. Azt gondoltam, igen, ez az, ez a boldogság. Egy idő után azonban mindez kezdett megszokottá válni. Bár még mindig megszállottan szerettem lovasolni, és minden szabadidőmet erre fordítottam, a lovaslás már nem töltötte be a bennem tátongó űrt, mint ahogy semmi más sem. A körülöttem levő dolgok egyre kevésbé tettek boldoggá, egyedüli mentstvám a lovaslás maradt, és amikor nem ment jól, sokszor teljesen magamba roskadtam. Folyton vágytam valamire, kerestem valamit és nem leltem sehoh. Istenre keveset gondoltam, bár ekkor már világossá vált számomra, hogy ennyi jó do-

log nem véletlenül történt velem, és örültem, hogy Isten ilyen nagy-szerűen gondot visel rám, de ennyi nekem elég is volt.

Az egyetemet azzal a meggyőződéssel kezdtem el, hogy hiszek Istenben, de úgy gondoltam, mindenki úgy hisz, ahogy akar. Sosem gondoltam arra, hogy mi lesz velem, ha meghalok. Meggyőződésem volt, hogy alapvetően nincs velem semmi baj, persze vannak kisebb hibáim, de hát „kinek nincsenek?”. Úgy gondoltam, attól, hogy világi szemmel erkölcsös életet élek, nem bulizok, nem iszok, dolgozok és elartom magam, és viszonylag jól tanulok, én egy jó ember vagyok. Nem láttam, hogy mennyire önző vagyok, hogy „beszólogatásaimmal”, csípős megjegyzéseimmel, melyeket nem mindig szántam viccnek, mennyiszor megbántok másokat; hogy mennyire magam körül forogok. Tökéletesen kiegyensúlyozatlan voltam, hangulati ingadozásaimmal és érzelmi kitöréseimmel megkeserítettem azok életét, akik körülvettem.

Az Úr azonban nagyon lassan elkezdett közelebb vonni Magához. Harmadéves koromban kará-

csonyra Bibliát kértem és elkezdtem olvasni az Újszövetséget. Bár nagy lelkesedéssel olvastam az evangéliumokat, mint a testi ember, alig értettem valamit belőle.

A Presbiteriánus Egyházzól Bencsné Zitától hallottam először, aki akkor még a Kaposvári Egyetemen dolgozott. Isten nagy kegyelméből minden héten egy napot együtt dolgoztunk és akkor hallottam először az evangéliumot. Aztán másodszor és harmadszor, és még nagyon sokszor. Számtalanszor hallottam, hogy bűnösök vagyunk, és Krisztusban van a megoldás, hallottam Isten igazságáról és én bőszen bólogattam, de valójában mindez semmit sem jelentett nekem.

Ezzel egy időben a társaságom is megváltozott. Több lett körülöttem a vallásos ember, de az időnk nagy részét szórakozással töltöttük. Az életemben egyre nagyobb szerepet játszott a buli és az alkohol, egyre nagyobb mennyiségben, amivel egyre kétségbeesettebben próbáltam elterelni a figyelmemet arról, valójában mennyire üres és boldogtalan az életem. Folyton a barátok között akartam

lenni, ahol úgy éreztem, hogy elfogadnak, és az egyedüllét egyre elviselhetetlenebbé kezdett válni. Akkoriban már rendszeresebb kapcsolatban álltam a kaposvári testvérekkel, akik sok időt fordítottak a velem való beszélgetésekre. Nagyon kevés istenismeretem volt és rengeteg új dolgot hallottam arról, mi az, ami Isten előtt kedves és mi az, ami bűn. A bűneim súlya egyre jobban rám nehezedett, és amikor megértettem, hogy amit Zita mondott, igaz, valóban bűnös vagyok és Istent megszeméltettem, teljesen összetörtem. Undorodtam magamtól, de nem tudtam hova menekülni; magamtól nem szabadulhattam meg. Csak kicsivel később jutott eszembe, amit Zita mondott: hogy van megoldás Krisztusban, és aztán az, ahogyan egy kaposzterda-

helyi istentiszteleten az imádságot Krisztusra hivatkozva fejezték be. Nem értettem, hogyan működik mindez. Csak azt tudtam, ezen kívül mással nem mehetek Isten elé. Nem hivatkozhatok másra. Krisztuson kívül nincsen igyebem.

S az életem elkezdett megváltozni. A kaposvári testvérek lelkesen hívogattak az alkalmakra, és amikor megrohantam őket kérdéseimmel, gyakran a munkát is félretéve igyekeztek csillapítani az Igazság utáni szomjúságomat. Támogatásuk rendkívül bátorító volt. A régi társaság és a buli utáni vágyam elmúlt, egyre inkább kimaradtam ebből s ez sokaknak feltűnt. Sokan nehezteltek rám emiatt, s az első szeretet tüzeben mindez mit sem érdekelt. A régi „barátok” elkezdtek eltűnni, de az Úr kegyelmes volt,

és nem hagyott egyedül. Kata, akivel hitetlen barátságunk több éve tartott, velem egy időben megtért.

Nyughatatlanságom, folytonos keresésem valami után eltűnt. Békességet kaptam. Az egyedüli Megoldás valósággá vált az életemben. Megértettem, hogy a boldogság többé nem a körülményeimtől függ. Hiszen Isten mindent nekem adott, még az örökkévalóság kezdetén, ahogy a számomra olyan kedves zsoltár mondja: „Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” (Zsolt 139,16) Már tudom, történéjk bármi rossz, vagy jó az életemben, ennél boldogabb sohasem lehetnék.

André Viktória

„Oly úton vezetem, amelyet nem ismernek...és őket el nem hagyom”

„És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl és a tömlők is elvesznek. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.” (Lk 5,36-38)

A Biblia Istene élő és hatalmas. Uralma kiterjed a látható világra, eléri és beragyogja az emberi lélek homályos mélységeit. Betölti az ürességet, új reményt teremt ott, ahol csüggedés volt, célt és értelmet ad az életnek. Isten átformál; velem is ezt tette.

Ha nem is tagadtam az Ő létezését, de el sem ismertem, a Bibliáról azt gondoltam, hogy csak egy régi könyv, amit egyszer talán elolvassok – az általános műveltség kedvéért.

Meg voltam róla győződve, hogy az ember ösztönlény és állati természetünk előbukkanásai ellen keveset tehetünk. Ebben következetesen kitartottam; kizárólag az érzelmeim és a pillanatnyi élvezetek függvényében hoztam döntéseket

– sőt, még büszke is voltam erre. Úgy láttam, alapvetően jó ember vagyok, csak egészen apró hibáim vannak.

Igyekeztem a számomra fontos embereknek megfelelni, s ez végül az őszinteségem rovására ment. Lel-

kiismeret-furdalás csak ritkán érte fel bennem, ha mégis, olyankor sikerült hamar elaltatni. Ezzel tisztában voltam, úgy foglaltam össze; liberális beállítottságú vagyok.

A középiskolától, de főként az egyetemről kezdve az „elveimet” sikerült a gyakorlatba ültetnem. Meglehetősen belebonyolódtam a saját érzelmeimbe, annyira, hogy a végén teljesen gúzsba kötöttem. Az önsajnálattal egyik mélypontján váratlanul lelkiismeret-furdalásom lett. Rám neheztedek a bűneim következményei, és meg kellett látnom, hogy az értékrendem teljesen rossz és hogy ezzel másoknak milyen sok fájdalmat okoztam. A bölcsesség Istene tudta, mire van szükségem; összetört és megszegyenyített saját magam előtt, mielőtt megmutatta volna irántam való kegyelmét.

Ekkor kerültem a kaposvári gyülekezetbe. Megértettem Jézus Krisztus kereszthalálát, hogy az én bűnemet is elhordozta, hogy Isten Őerte megbocsát nekem. Isten lehetővé tette, hogy meggyőződhsek arról, hogy Ő létezik, és elvégezte, hogy higgyem; a Szentírás az Ő kijelentése, ami által tanít minket. Csodálatos az, ahogyan a dolgok leegyszerűsödtek, és a helyükre kerültek.

Az életem teljes fordulatot vett, Isten kegyelméből megérthettem, hogy hálával tartozom Krisztusnak, és bár megváltását semmivel nem ellensúlyozhatom, az életem Őneki történő odaszánása mégis kedves áldozat előtte. Sokszor elbukok, és erőt vesz rajtam a csüggedés, de a megtérésem óta eltelt viszonylag rövid időszakra

visszanézve már láthatom a Szentlélek bennem elvégzett munkájának gyümölcsseit. Isten nélküli életnek nem volt értelme – óriási megkönnyebbülés ettől a gyöttrő üresség-érzéstől szabadnak lenni.

Semmivel nem érdemelhettem ki az Ő szeretetét, mégis tudom, hogy velem van, és minden eseményt és harcot a javamra használ fel. Áldott legyen az Úr, hogy ezentúl Krisztusban maradhatok életemben és halálomban is.

„A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom.” (Ézs 42,16)

Tisza Kata

Homok és kő

Két barát menetelt együtt, keresztül a sivatagon. Az utazás egyik napján vita kerekedett köztük, és az egyik arcon ütötte a másikat. Fájt neki nagyon, de nem szólt semmit, csak ezt írta a homokba: „Ma a legjobb barátom arcon ütött.”

Mentek, mendégéltek tovább, és elértek egy oázisig. Úgy döntöttek, hogy megfürdenek. A pofon ütött nem tudott úszni, ezért a mély vízbe érve elkezdett fuldokolni. Barátja utána vetette magát, és kimentette a vízből. Amikor magához tért a fulladozásból és az ijedségből, felkelt, és ezt véste egy szikla oldalára: „Ma a legjobb barátom megmentette az életemet.”

Barátja megkérdezte tőle:

– A múltkor miért homokba, most pedig miért kőbe írtál?

Ő elmosolyodott, és ezt felelte:

– Amikor egy barát megbánt, azt a homokba kell írni, ahol az elfedező szert szele könnyedén eltörli. Ha pedig jó tesz veled, szíved emlékezetének kövébe kell azt vés-

ni, hogy ne feledd el soha.

Tanuljunk meg a homokba írni. A kegyelmes és megbocsátó Úr segítsen meg bennünket, hogy ma és holnap is tudjunk megbocsátani, és feledni.

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nék-

tek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Mt 6,14-15)

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Kálvin a kegyességről (1. rész)

Kálvin János *Institúció* című műve a protestáns reformáció kiemelkedő rendszerező alkotójává tette íróját. Munkásságát mégis gyakran csupán intellektuális jellegeiben, mint abban az alapvetően lelki és lelkészi kontextusban méltatják, amelyben teológiáját írta. Kálvin számára a teológiai felfogás és a gyakorlati kegyesség, az igazság és a hasznosság elválaszthatatlanok. A teológia mindenekelőtt az ismerettel foglalkozik, Isten és önmagunk megismerésével, de ahol nincs igazi kegyesség, ott nincs igazi ismeret sem.

Kálvin nézete a kegyes életről Isten ismeretében gyökerezik, és magába foglalja a viszonyulást és a cselekedeteket, amelyek Isten tiszteletére és szolgálatára irányulnak. Ezen kívül tartalmaz számos egyéb olyan témát, mint pl. gyermeki odaadás az emberi kapcsolatokban, Isten képének megbecsülése és szeretete másokban. A kálvini értelemben vett kegyesség megjelenik azokban az embereknél, akik a gyakorlatban megélt hit által megláthatták, hogy az Úr, Krisztusban elfogadta őket, és kegyelem által az Ő testébe oltattak be. Ebben a „titokzatos egység-

ben” Isten igényt tart rájuk mind a földi életben, mind pedig azután. A Szentlélek ereje által Isten népének tagjaivá és Krisztus testének részévé válnak. Ez a kapcsolat helyreállítja Istennel való közösségük örömet, és új életet ad.

Cikksorozatunk célja bemutatni, hogy Kálvin felfogása a kegyességről. Elsőként a kegyesség fogalmának és céljának kálvini meghatározását nézzük meg, majd azt, hogy a kegyességről szóló nézetei miként hatnak gondolkodásának teológiai dimenzióira. Sorozatunk további részeiben a kegyesség Kálvin ekkleziológiájával és a keresztyén életre vonatkozó szemléletével kapcsolatos vonatkozásait fogjuk megvizsgálni.

A kegyesség meghatározása és fontossága

A kegyesség Kálvin teológiájának egyik fő témája. *Teológiája tulajdonképpen az*, ahogyan azt John T. McNeill mondja, *amit a kegyességről írt*. Elkötelezett volt a kegyesség korlátain belül meghatározandó teológia mellett. I. Ferencnek címzett előszavában Kálvin leírja,

hogy az *Institúció* megírásának egyedüli célja „bizonyos alapvetések összefoglalása és átadása, amelyek ismerete által a hit buzgóságával megérintettek igazi kegyességre juthatnak”.

Kálvin számára a kegyesség az ember Istenhez való helyes viszonyulása. Ez a viszonyulás tartalmazza a helyes ismeretet, Isten szívbeli imádatát, a megtartó hitet, Isten gyermeki félelmét, imádságos hódolatot, tiszteletteljes szeretetet és engedelmisséget. Tudni azt, hogy ki és milyen Isten (teológia) magába foglalja az Őfelé való helyes viszonyulást és az Ő akaratainak cselekvését (kegyesség). Első kátéjában Kálvin ezt írta: „Az igazi kegyesség abban az őszinte érzületben áll, amely Istent ugyanúgy Atyaként szereti, mint amennyire Őt igazságosságában Úrként tiszteli, féli, és a halálnál is jobban tart attól, hogy Őellene vétkezzen”. Ez a szeretet és tisztelet Isten felé Isten ismeretének szükséges velejárója, és áthatja az ember egész életét. Ahogyan Kálvin mondja: „A keresztyének élete Isten szeretetének, félelmének megcselekvése, gyakorlata kell legyen.” Vagy ahogyan az *Institúció* első kiadásának alcíme fogalmaz: „írás a teljes kegyességről, és amit csak tudni szükséges a megváltás tanításáról, minden kegyességben buzgó ember részére.”

Kálvin kommentárjai szintén a kegyes élet fontosságára mutatnak rá. Például így ír az 1Tim 4,7-8-ról: „A leghelyesebb dolgot teszed, ha minden buzgósággal és képességeddel egyedül az istenfélelemre (kegyességre) szánod oda magadat. Az istenfélelem a keresztyén élet kezdete, közepe és vége. A teljes kegyes életben pedig nincs hiányosság.” A 2Pt 1,3-hoz pedig ezt fűzi: „Amint [Péter] az életet említi, rögtön hozzáteszi a kegyes-

séget, mintha az csak az élet lelke lenne.”

A kegyesség legfőbb célja: Soli Deo Gloria (egyedül Isten dicsősége)

A kegyes élet célja ugyanúgy, mint az egész keresztyén életé, Isten dicsősége. Ez a dicsőség, Isten elvégzett munkájában, a teremtett világban, Jézus Krisztus áldozatában és feltámadásában látható meg. Isten dicsőítésének minden valódi kegyes ember életében szükségképpen következnie kell a személyes megváltás megtapasztalásából. Kálvin ezért ezt írja Sadoletto bíborosnak: „Nem helytálló teológia az, amely az ember gondolkodását önmagára korlátozza, és annál nem tartja többre létezésének elsődleges indítékát, az Isten dicsőségének kiábrázolására vonatkozó buzgóságot... Meg vagyok győződve, hogy nincs olyan igaz kegyességgel betöltekezett szívű ember, aki ne tartaná unalmasnak az istenfélő életre intő olyan hosszú és erőltetett beszédet, amely az embert teljesen önmagáénak tekinti, és egyetlen szóval sem buzdítja Isten nevének dicsőítésére.”

A kegyes élet célja az, hogy Isten megdicsőüljön bennünk. Isten erre teremtett minket. Az újjászületettek vágyának tárgyává éppen ez, a teremtésük, létük eredeti céljának megélése válik. A kegyes ember Kálvin szerint elismeri: „Istené vagyunk: szóljon tehát Órôla életünk és halálunk. Istené vagyunk: hagyatkozzunk tehát az Ő bölcsességére, és Ő vezetni fogja minden cselekedetünket. Istené vagyunk: egyetlen törvényes célunkként törekedjünk tehát életünk minden területén Őfelé.”

Az Úr megszabadítja, magáévá fogadja, és megszenteli a népébe tartozókat, amely által dicsőségét mutatja meg bennük, és kiemeli őket istentelen önzésükből. A kegyes ember legfőbb gondolata ekként

maga Isten és az Ő dolgai: Isten Igéje, Isten autoritása, Isten evangéliuma, Isten igazsága. Vágyik egyre többet megtudni Istenről, és mindinkább örömteli közösségben lenni Ővele.

De hogyan dicsőítjük Istent? Kálvin ezt írja: „Isten elrendelte számunkra azt a módot, amely által megdicsőül bennünk, nevezetesen a kegyességet, amely az Ő Igéjének való engedelmségben áll. Az, aki ennek határait túllépi, nem tisztelni törekszik Istent, hanem inkább meggyalázni.” Az Isten Igéjének való engedelmség a Krisztusban megtalált menedéket jelenti bűneink bocsánatára, személyének megismerését Igéje által, szolgálatát szerető szívvel, akaratának cselekvését jóságáért hála-ból, az önmegtágadás gyakorlását és ellenségeink szeretetét. Ez a válasz teljes ráhagyatkozás Istenre, az Ő Igéjére és az Ő akaratára.

Kálvin ezt mondja: „Felajánlom Neked szívemet, Uram, most azonnal, őszintén.” Ez a kívánsága minden igazi kegyes embernek. Mindazonáltal ez az óhaj kizárólag a Krisztussal való egységben, közösségben valósulhat meg, mivel Krisztuson kívül még a legvallásosabbnak mondott ember is csak magának és magáért él. A kegyes ember egyedül Krisztusban élhet Urának odaszánt szolgáljaként, Parancsnokának hitteli teli katonájaként és Atyjának engedelmes gyermekeként.

A kegyesség mély gyökere: a titokzatos egység

„Kálvin Krisztussal való egységről szóló tana az egyik legkövetkezetesebb, legáthatóbb jellemzője teológiájának és etikájának, ha éppen nem a legfontosabb tanítása, amely gondolkodását és személyes életét is megeleveníti.” – írja David Willis-Watkins.

Kálvin nem kívánt csupán egyetlen különálló tan alapján teológiát alkotni. Mindamellert prédikációit, kommentárjait és teológiai

munkáit fölöttébb áthatja a Krisztussal való egység gondolata, amelyre a keresztyén hit és gyakorlat fókusza irányul. Ezt írja erről: „A Fő és a tagok ezen egysége, Krisztusnak a szívünkben való lakozása – azaz röviden ez a titokzatos egység – kell legyen a legfontosabb számunkra, mely által Krisztus, aki nekünk adatott, részeltet minket bőségesen kiáradó ajándékaiban.”

Kálvin számára a kegyesség az ember Krisztussal való egységében gyökerezik, ezért kiinduló pontunk is ez az egység. Ez az egység azáltal lehetséges, hogy Krisztus tisztaságában és tökéletességében emberi testet öltött. Az Emberfiával való egyesülés történelmi, erkölcsi és személyes, de nem lényegi egység. Emberi lényegünket tekintve Krisztus és közöttünk semmiféle lényegi keveredés nincsen. Mindazonáltal ahogy Kálvin írja: „Nemcsak hogy közösségének megbonthatatlan kötelékével kapcsolódik hozzánk, hanem napról napra egy csodálatos egységben növekszik egyre inkább a szívünkben mindaddig, amíg teljesen eggyé válnunk Vele.” Ez az egység az evangélium legcsodálatosabb rejtélyeinek egyike. A kegyes ember megszentelődése folyamán hit által mindenkori azt merít Krisztus tökéletességének forrásából, amire éppen szüksége van. A megfeszített Krisztus a forrás, akiből az Övéinek élete és ereje származik.

Ha Krisztus meghalt, és feltámadt, de megváltása nem volna elég a hívők újjászületéséhez és megszentelődéséhez, akkor egész elvégzett munkája eredménytelen volna. A kegyesség azt mutatja, hogy Krisztus Lelke munkálkodik a hívőkben; az a kegyesség, amelyet Krisztus tökéletesen elvégzett. Krisztus királyi papként a célból igazgatja szentségben Egyházát, hogy az Őerte éljen kegyes életet.

Kálvin gyakorlati teológiájának és kegyességről szóló tanításá-

nak a Krisztussal való lelki közösség a középpontja. Ez magába foglalja az e közösség áldásaiban való részesedést is, amelyek elválaszthatatlanok a Krisztussal való egységtől. A közösség és a részesedés fogalma segítette Kálvin felfogásának alakulását az újjászületésről, a hitről, a megigazulásról, a megszentelődésről, az üdvbizonyosságról, a kiválasztásról és az egyházzal. Így a Krisztussal való közösség figyelmen kívül hagyásával nem is szólhatott egyetlen hittételről sem. Mert ez Kálvin teológiai rendszerének a középpontja.

A kegyesség kétszeres köteléke: a Lélek és a hit

Kálvin tanítása szerint a Krisztussal való kapcsolat kizárólag a Lélek által munkált hiten keresztül valósulhat meg. Ez valóságos közösség, nemcsak azért, mert a keresztyének részeltetnek Krisztus természetének lényegében, hanem mert Krisztus Lelke olyan bensőséges módon egyesíti is őket Krisztussal, hogy azok az Ő testévé válnak. Isten szemszögéből a Lélek a kapocs Krisztus és a hívők között, míg a mi szemszögünkben a hit. Ez természetesen nem ellentmondás, hiszen a Lélek egyik legfontosabb munkája maga a hit a bűnös emberben.

Kizárólag a Lélek képes a mennyben lévő Krisztust és a földön élő embert kapcsolatba hozni. Csakúgy, mint Krisztus testetöltésében, amikor a Lélek egyesítette a mennyet és a földet, a Lélek az újjászületésben a mennybéli Krisztussal való közösségbe emeli a földi kiválasztottat, és Krisztust hozza el az ő szívébe és életébe. A Krisztussal való közösség mindig a Lélek munkájának eredménye, amely munka csodálatos, meg tapasztalható és egyszersmind felfoghatatlan is. A Szentlélek tehát a kapocs, amely a keresztyént Krisztushoz köti, és a csatorna, amelyen keresztül Krisztus vele kommunikál.

Kálvin ezt írta Peter Martyrnak: „Krisztussal egy testben növekszünk, Ő megosztja velünk a Lelkét, akinek láthatatlan munkája által Krisztus a miénné válik. Az ember Krisztusnak e közösségét elhívásával egy időben kapja. S a hívő ebben a közösségben, Krisztus benne való növekedésével együtt napról-napra, mindinkább növekszik.”

A Krisztussal való közösség hangsúlyozásával Kálvin Lutherhez képest továbblépett. Kiemeli, hogy Krisztus az Ő Lelke által megerősíti azokat, akik hitben közösségben vannak Vele. „Beoltatván Krisztus halálába mennybéli erőt nyerünk, ahogyan az ág is a gyökérből” – írja Kálvin. A hívőt „Krisztus titkos ereje megeleveníti a célból, hogy éljen, és növekedjen őbenne; ahogyan a lélek megeleveníti a testet, úgy ad Krisztus életet tagjainak”.

Lutherhez hasonlóan Kálvin is hitte, hogy a hithez ismeret szükséges. Ez az ismeret kiterjed Isten Igéjére csakúgy, mint az evangélium hirdetésére. Mivel az írott Ige az élő Igében jelenik meg, a hit nem választható el attól a Jézus Krisztustól, akiben Isten ígéretei beteljesedtek. A Lélek munkája ugyan nem

helyettesíti, vagy pótolja a Szentírásban foglalt kinyilatkoztatást, de mindenképpen hitelesíti azt – vallja Kálvin. „Vedd el az Igét, és nem marad hit” – mondja Kálvin.

A hit az Ige által egyesíti a hívőt Krisztussal, és képessé teszi befogadni Őt, akit az Atya adott kegyelemből, és az Ige jelentett ki. Isten a hit által lakozik az ember szívében. Következésképpen, ahogyan Kálvin írja, „nem szabad elválasztani Krisztust magunktól és magunkat Őtől”, hanem hittel meg kell találjuk a részünket Krisztusban, aki ezáltal „feléleszt a halálból, és új teremtéssé tesz bennünket”.

A keresztyénnek a hite által van Krisztusa, és általa növekszik Őbenne. Sőt, mi több, az Ige szerint gyakorolt hite mértéke meghatározza Krisztussal való közösségének szorosságát. „Minden, amire a hitnek törekednie kell, Krisztusban kiabrázolván megjelent számunkra” – írja Kálvin. Bár Krisztus a mennyben van, a kegyesen élő hívő megtanulja oly' erősen, hittel megragadni Őt, hogy Krisztus lakozást vesz a szívében. A kegyes ember hite által abból él, amit Krisztusban talál, és nem abból, amit önmagában.

Kálvin szerint a Krisztussal való közösség a Krisztussal való egységből ered. Következésképpen Krisztusban keresni a bizonyosságot annyit jelent, mint magunkra tekinteni Krisztusban. Ahogyan azt David Willis-Watkins írja, „az üdvbizonyosság egy olyan önismeret, amelynek fókuszában Krisztus marad, miközben az Egyház tagjaiként testének részei vagyunk”.

A kegyesség kétszeres tisztítóereje: a megigazulás és a megszentelődés

Kálvin megfogalmazása alapján Krisztustól a keresztyének hit által „kétszeres kegyelemben”, megigazulásban és megszentelődésben részesülnek, amelyek együtt kétszeres megtisztulást eredményeznek. A megigazulás Istennel jóváírt tisztaságot jelent, a megszentelődés pedig szemmel láthatót.

Kálvin szerint a megigazulásakor „Isten kegyelméből Krisztusban igaz emberként fogad el bennünket”. Így folytatja: „mivel Isten Krisztus megváltó közbenjárása által igazít meg minket, nem saját ártatlanságunk végett, hanem bűneink jóváírásával ment meg bennünket, így mi, akik magunkban elveszettek vagyunk, Krisztusban válunk elfogadottakká.” Megigazulásakor a bűnök bocsánatát és az örök életet nyerjük el.

Kálvin a megigazulást a keresztyén hit egyik fő tanításának tartja. A megigazulást „a hitet támogató sarokkőnek” nevezi, talajnak, amelyből a keresztyén élet kifejlődik, és a kegyesség lényegének. A megigazulás nemcsak azzal szolgálja Isten dicsőségét, hogy az üdvösség feltételeinek eleget tesz, de a hívő lelkének csendességet, megnyugvást és békességet is biztosít. Ahogyan a Róm 5,1-ben írva van: „Megigazulván azért hit ál-

tal, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Ez a kegyesség szíve-lelke. A keresztyéneknek nem kell az Isten előtti helyzetük felől aggodalmaskodniuk, mert hit által megigazultak Őelőtte. A Lélek munkája által képesek lemondani saját dicsőségükről, és életüket Teremtőjük, Megváltójuk kezéből fogadják el naponként. S habár olykor csatákat veszítenek az ellenséggel szemben, mégis Jézus Krisztus az egész háborút megnyerte számukra.

A megszentelődés az a folyamat, amely során a hívő ember szívében, életvitelében és Istennek való odaszántóságában egyre inkább Krisztus képére formálódik. A Szentlélek folyamatosan munkálkodik a szívében, ami által teste-lelke egyre közelebb kerül Istenhez. A megszentelődésben a keresztyén hálaáldozatként felajánlja magát Istennek. A folyamat többnyire lassú, és nem mentes a komoly lelki tusakodásoktól, mely során a test szennye letisztul, és a lélek a világtól elfordul. Az embernek meg kell aláznia magát, meg kell bánnia bűneit, és naponta meg kell térnie Istenhez.

Kálvin szerint a megigazulás és a megszentelődés egymástól elválaszthatatlanok. Egyik elválasztása a másiktól Krisztus darabokra szedését jelentené, mintha csak a napfényt próbálnánk meg elválasztani attól a hőtől, amelyet éppen a fény termel. A keresztyének pedig abból a célból igazítottanak meg, hogy Isten dicsőségére szentségben kegyes életet éljenek.

Dr. J. R. Beeke

Engedélyezett fordítás a Banner of Sovereign Grace Truth 2001.

decemberi számából

fordította: Tihanyi Pál

Mi lenne?

Mi lenne, ha Istennek ma nem lenne ideje megáldani bennünket, mert tegnap nekünk sem volt időnk hálát adni Neki?

Mi lenne, ha az Úr úgy döntene, hogy holnaptól nem vezet minket, mert ma nem követtük?

Mi lenne, ha nem látnánk több zöldellő erdőt és virágzó kertet, mert morgolódtunk, amikor Isten esőt adott?

Mi lenne, ha Isten holnaptól nem jönne velünk az úton, mert ma nem ismertük fel kezének munkáját?

Mi lenne, ha Isten elvonná az Igét, mert nem hallgattunk rá?

Mi lenne, ha az Atya nem küldte volna el egyszülött Fiát, és azt akarná, hogy mi fizessük meg összes bűnünk árát?

Mi lenne, ha a gyülekezeti terem ajtaját zárva találnánk, mert a szívünk ajtaját mi is bezárva tartottuk?

Mi lenne, ha Isten nem szeretne, és nem gondoskodna rólunk, mert mi sem tettük ezt másokkal?

Mi lenne, ha az Úr mátol nem hallgatna meg minket, mert tegnap mi sem hallgatunk Őrá?

Mi lenne, ha Isten is úgy válaszolná meg imáinkat, ahogyan mi válaszolunk az Ő szolgálatra hívó szavára?

Mi lenne, ha Isten is úgy töltené be szükségünket, ahogyan mi szánjuk Neki oda életünket?

„Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (2Móz 34,6)

Az E-mail Ministry alapján fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Hogyan bizonyosodhatunk meg hitünkéről?

Egyszer hazafelé kocsikáztam egy idősebb úrral, amikor a következő személyes kérdést tettem fel neki: „Van-e békessége Istennel?” Mire ő meglepődve így felelt: „Már évek óta keresem a választ erre a kérdésre, de még soha senkivel nem találkoztam, aki segített volna megbizonyosodni a válasz felől. Szeretném megtudni, hogy üdvözülök-e, vagy legalább azt tudni, hogy van-e értelme kutatnom ennek bizonyosságát.” „Milyen választ keres tulajdonképpen?” – érdeklődtem. „Hát ez az, ami engem is foglalkoztat. Talán egy szemtanút szeretnék, egy bizonyosságot, amit nem lehet félreérteni, vagy félremagyarázni. Hallottam embereket arról nyilatkozni, hogy amikor ők vallásosak lettek, valami csodálatos érzés lett úrrá rajtuk. Már évek óta keresem ezt az érzést, de eddig sajnos elkerült engem.” Ezt feleltem: „Vallásosnak lenni és Krisztusban bízni nem egy és ugyanaz. Tegyük fel, hogy ön épp az üdvösséget kutatja, amikor egy boldog érzés tölti el. Vajon biztos lehet arról, hogy ez az érzés jelentené az üdvösséget?” „Nos, azt hiszem igen” – válaszolta a férfi.

„Rendben. Akkor képzeljük el, hogy ön egész életében erre a boldog érzésre támaszkodott. Majd eljön halálának órája, és úgy érzi a sátán azt mondja önnek, hogy elkárhozik, és semmi reménye sincs az üdvössége felől. Vajon mit mondana neki? De hát én azt hittem, minden rendben van velem, hisz évekenkel ezelőtt engem eltöltött ez a csodálatos érzés?” „Már értem” – felelte a férfi. „Szóval egy örömteli érzés nem elég az üdvösséghez” Majd

hamar egy újabb kérdést szegeztem hozzá. „Mi az, ami ön szerint kielégítő válasz lenne?” „Ha egy kijelentést kapnék egy látomásban, vagy egy angyal üzenne nekem, azt hiszem elég meggyőző lenne.” „Jól van. Tétélezzük fel, hogy egy angyal megjelenik önnek, aki azt mondja, hogy minden bűne megbocsátott. Ez valóban elégséges lenne, hogy megnyugodjon?”

„Igen. Azt hiszem, igen. Egy angyal bizonyára nem téved.” „Mondjuk, hogy ön haldoklik és a sátán a halálos ágya mellett áll és azt mondja, hogy ő volt az, aki annak idején meglátogatta önt angyalként, hogy becsapja magát. Mit felelné akkor?” A férfi elmerengett egy percre és összevont szemöldöke mögül így felelt: „Most már látom, igaza van. Egy angyali kijelentés is kevés lenne a bizonyosságomhoz.”

A következőkben így folytattam: „Isten valami sokkal jobbat készített el, mint holmi érzéseket, valami bizonyosabbat, mint angyali kijelentést. Isten az Ő egyszülött Fiát adta értünk, aki meghalt a mi bűneinkért, majd feltámadott. Ő örök érvényű kijelentést tett arról, ha hiszel benne, minden bűnödet megbocsátja. »Erről mind bizonyosságot

tesznek, hogy bűneinek bocsánát veszi az Ő neve által mindenki, aki hiszen őbenne.«” (ApCsel 10,43)

Majd kinyitottam a Bibliám és arra kértem, hallgassa figyelmesen, amit felolvasok: „Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.” (1Jn 5,13) „Mondanak ezek a szavak önnek valamit? Hisz ön Isten Fiában?” – kérdeztem. „Igen. Igen hiszek benne. Hiszem, hogy Ő Isten Fia, aki meghalt a mi bűneinkért.” „Akkor látja, hogy mit mond nekünk. Örök életünk van Benne. Ez nem elég bizonyíték önnek? Vajon nem elégséges-e, hogy megnyugodjunk Benne? Ez egy levél egyenesen a mennyből, ami önnek szól. Oh, hogyan tud-

ná elutasítani mindazt, amit Isten kínál önnek? Még mindig nem hisz Krisztusban? Vajon nem bízhatunk-e Benne jobban, mint egy angyalban, vagy egy csodálatos érzésben? Még mindig nem tud leborulni előtte, és futni Hozzá, kérni, hogy adjon önnek is üdvösséget?

A férfi lehunyta a szemét és látam, hogy mélyen elérzékenyült. Az ajkai imára nyíltak, majd hirtelen felnézett és így kiáltott: „Már minden világos számomra. Ez az, amire éveken át vágytam”. Amit egy fél életen át hiába keresett, azt megtalálta akkor, amikor Isten Igéjének engedett és elhitte, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűnösökért, köztük érte is. Ekkor bizonyosságot nyert a hitéről.

Emlékezzünk meg a nyugalom napjáról! (1. rész)

„És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszünteték a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelte azt; mivelhogy azon szünt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.” (1Móz 2,1-3)

Miért lett megalkotva a nyugalom napja, és azután az Úr napja? Mi volt a kapcsolat közöttük? A nyugalom napja csak az ószövetségi időkre vonatkozott? Változott-e a nyugalom napjának természete Krisztus után? Hogyan is kell pontosan megtartani az Úr napját? Mennyire fontos ez? Mikor kell megtartani az Úr napját – a hetedik napon vagy a hét első napján? Igaz-e az, hogy a korai és a késői reformátorok között nagy nézetkülönbség volt a nyugalom napját illetően? Ezek a kérdések napjainkban gyakran feltevődnek, és most megpróbáljuk megválaszolni őket.

Isten elrendel egy különleges napot

Kezdjük az 1Móz 2,2-3-nál, nyilvánvalóan azon a helyen, ahol azt olvassuk, hogy Isten befejezte alkotó munkáját, megáldotta a hetedik napot és megszentelte azt. Ez a nap kezdettől fogva egy nagyon különleges nap volt, amelyet Isten már Mózes előtt 3000 évvel elkülönített. Azért kapta a teremtéskor az emberiség, (1) hogy megemlékezzen Isten teremtő munkájáról, (2) hogy legyen egy nap a pihenésre és a dicsőítésre, és (3) hogy előremutasson az örökké tartó nyugalomra, ahová mindazok eljutnak, akik maguk is megnyugszanak saját munkáiktól, és Krisztusban bíznak. (A nyugalom napjának e céljáról a Zsidókhoz írt levél 3. és 4. fe-

jezete tanít.)

Néhányan azt a nézetet vallják, hogy a negyedik parancsolat már nem érvényes ránk, mivel az csupán a mózesi szövetségre vonatkozott. Pedig a nyugalom napjának elrendelése egyértelműen „nagyobb”, mint a szövetség, hiszen Isten már a teremtésnél kijelentette, a „Teremtési rendeletben”.

Az Ádám és Mózes időszaka között élt emberek vajon tudtak a nyugalom napjáról, és arról, hogy azt meg kell tartani? Egyesek szerint a nyugalom napjának megtartása csak a mózesi időkből, a törvény elrendelése idején kezdődött el. Mások azt mondják, hogy bár Isten elénk adta a nyugalom napjának modelljét a Teremtéskor, de az embereknek nem mondta el, hogy ők is e szerint cselekedjenek.

Ez az elképzelés arra alapoz, hogy a szombatnap nincs megemléve Mózes első könyvének 2. fejezete és Mózes második könyve között. Azonban nem magyarázzák meg a Mózes első könyvének második fejezetében tett igen fontos állítást, miszerint Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot. Pedig ez az állítás (1Móz 2) nyilvánvalóan csak valami olyan dologra utalhat, amit Isten az emberiség engedelmesége érdekében és javára munkált, mivel Isten maga nincs időhöz és napokhoz kötve. E nézet képviselői úgy gondolják, hogy Isten megkülönböztetett egy napot, a hét egy napjának különleges helyet biztosított, amely nap ezáltal minden más

nap fölé emelkedett és megszenteltetett.

Egy különleges nap

Gondoljuk át tudatosan ezt az állítást, miszerint ez a nap áldott volt, hiszen a Bibliában rendszerint az emberek azok, akik megvannak áldva. Ugyanígy, ez a nap meg volt különböztetve minden más naptól, meg volt szentelve – holott a Bibliában rendszerint az emberek vagy a helyszínek vagy a tárgyak vannak megszentelve. Isten hatalmas tettének, a Teremtésnek, nyilvánvaló üzenete az volt, hogy különleges áldás kapcsolódik e nap megtartásához. Ez a nap azért készítettett, hogy el legyen különítve Istennek és a nyugalomnak; az alapelv pedig az, hogyha Isten megpihent ezen a napon, akkor az embernek is így kell cselekednie, aki Isten képmására teremtett.

Ádám azt a feladatot kapta, hogy művelje és őrizze a földet, és a bűnbeesés után is vele maradt a speciális nap és kötelességeinek veszélyes ismerete.

Azoknak, akik nem látnak semmiféle teremtési rendeletet vagy parancsolatot a Mózes első könyvének második fejezetében, nincs kielégítő magyarázatuk arra sem, hogy mit tett Isten, amikor megáldotta és megszentelte a hetedik napot. Számukra az Úr egy igen jelentős tette rejtélyesnek és évszázadokra lényegtelennek tűnik mindaddig, amíg csak a negyedik parancsolat nem adatik Mózesnek. Akik tagadják, hogy a szombatnap megünneplése az Édenkertben kezdődött volna, azoknak sincs magyarázata a negyedik parancsolatban (Mózes második könyve) megjelenő kifejezésre, hogy „emlékezzetek meg a nyugalom napjáról”. Az „emlékezni” szó egyértelműen visszate-

kint az Édenkertben elkezdődött szombatnapra, amely kifejezés nem volt idegen az embereknek (Mózes második könyvében). Egyértelmű volt, mivel a negyedik parancsolat különleges módon össze van kapcsolva a Teremtési parancssal a 2Móz 20,11-ben: „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt”.

Mivel elmulasztják értelmezni és megmagyarázni e jelentőségteljes verseket, a szombatnapot a mózesi törvényekhez kötők egyszerűen félresöprik e verseket, úgy állítva be a helyzetet, mintha előzőleg nem is szerepeltek volna ezek az Igében. Ennek ellenére Isten azon cselekedete, amellyel a Teremtés-kor kezdeményezte a nyugalom napját, kétségtelenül előíró és igényt támasztó; egy parancsolat az emberiség számára. A bűnbeesés után ez úgy folytatódott, mint a dicsőítés, a lelki öröm és a Teremtésre való megemlékezés napja.

Érdekes módon gyakran előkerül, hogy a nyugalom napja az özönvíz kapcsán is megfigyelhető, amikor számos esemény hét napos intervallumonként történik, mint ha a bárkában minden egyes esemény várt volna a következő szombatig. A hét napos heti ciklus az Édenkertben vette kezdetét, ezt támasztja alá az 1Móz 7,4 és 10; 8,10 és 12. Az 1Móz 8,10-ben például ezt olvassuk Noéról: „és várakozik még másik hét napig”, s ugyanez ismétlődik meg a 12. versben is. Az Édenkertben Ádámnak megtanított 7 napos hét bizonyára bevetté vált az ókori világban és valószínűleg a szombatnap szintén.

A Tízparancsolat előtt

Mózes második könyvének 16. fejezetében feljegyzetteknek különleges szerepe van annak bizonyításá-

ban, hogy a szombatnap megünneplése megfigyelhető Ádámtól Mózesig is, mivel ezek az események megelőzik a Tízparancsolatot. Itt olvasunk a mannáról és arról, hogyan kellett a manna gyűjtésével kapcsolatban betartani a nyugalom napjának megszentelését. Az embereknek dupla porciót kellett gyűjteni a hatodik napon, mert a hetedik nap az Úrnak nyugalomnapja volt. A 23. vers így szól – „Ez az, amit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat”. Talán feltételezhetjük, hogy az Ádámban, illetve Ábrahám elültetett „isten mag” mindaddig a napig nem feledkezett el teljesen a nyugalom napjának fontosságáról, még ha annyi év egyiptomi fogság után szükséges is volt ezt a tudást felfrissíteni. A 2Mózes 16-ban Mózes minden bizonnyal azt feltételezte, hogy az emberek tudják, mi az a szombat nap. (Kálvin azt tanította, hogy bár a nyugalom napja kihalt a pogány népek között, Ábrahám nemzetségében folytatódott, bár ott is „majdnem kihalt”.)

John Flavel rövidebb Káté magyarázatában a tisztelet számos különleges jelét jegyezte fel, amelyeket Isten a negyedik parancsolatba helyezett. Vajon ezek a jelei egy alárendelt parancsolatnak, amelyet ma oly könnyedén veszünk?

- (1) Ez a leghosszabb a parancsolatok közül.
- (2) Komoly emlékeztetést és figyelemztetést tartalmaz.
- (3) Mind pozitív, mind negatív oldalról meg van közelítve, ellentétben a többi parancsolattal.
- (4) Több érv megerősíti a parancsolatot, mint bármelyik másikat.

A nyugalom napjának célja

A 2Mózes 20-ban fel kell ismerjünk a parancsolatokhoz adott isteni előszót (2. vers): „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak té-

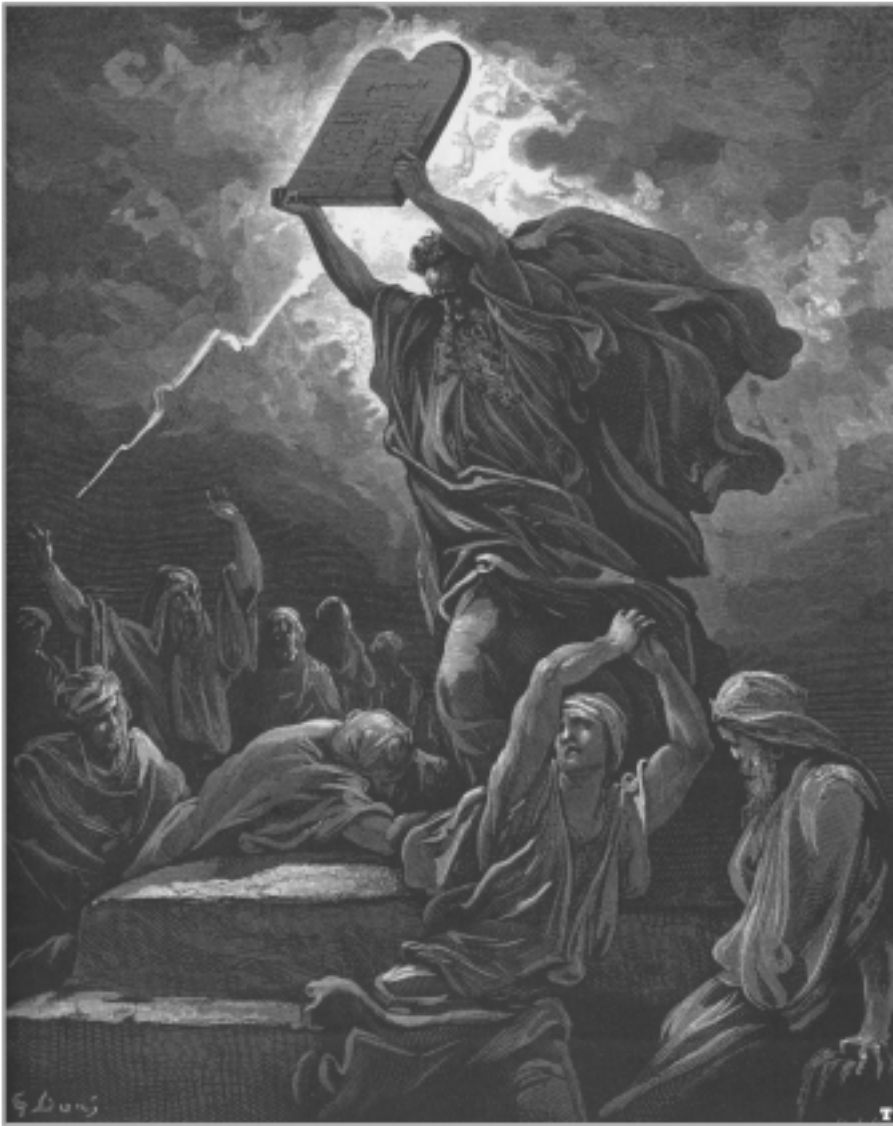
ged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából”.

A Tízparancsolat a szabadítás kontextusában adatott. Eddig már láttuk, hogy a nyugalom napja (i) megemlékezés a Teremtésről, (ii) a nyugalom és a dicsőítés napja, és (iii) az örökkévaló szabadítás szimbóluma, de a Tízparancsolattal jött egy újabb cél is, mégpedig az, hogy tiszteljük Istent az Ő szabadításáért. Ezt olvassuk kifejezetten a nyugalomnapról az 5Móz 15-ben: „És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott téged onnan az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolata néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.”

Az ószövetségi zsidók igyekeztek szombaton megünnepleni és magasztalni az Egyiptomból való szabadulásukat, mi pedig Krisztus óta az övéknél nagyobb szabadulásra koncentrálunk vasárnap – a Krisztus által a Kálvárián biztosított szabadulásra. A keresztyén „szombatnak” szintén megvan ugyanez a célja: egy nap Krisztus dicsőségére.

Visszatérve a 2Móz 20,8-ra, itt ezt olvassuk: „Megemlékezzél a szombatnapról”, ez azt jelzi, hogy a nyugalomnap már létezett és jól ismert volt előttük. Az a szó, hogy „megemlékezzél” felöleli a múltat, és ugyanakkor a jövőre vonatkozó parancsolatot ad Isten embereinek.

Természetesen tudni szeretnénk, hogy a nyugalomnap mennyire kötelező ma számunkra: teljesen vagy részben? A Teremtéstől kezdve a nyugalomnapnak volt egy ideiglenes része, mivel egyfajta szimbolikus előretekintését tartalmazta a Krisztus általi megváltás eljövendő munkájának (Zsidókhoz írt levél 3. és 4. fejezet). Nyilvánvalóan, amikor Krisztus először eljött, a szimbolikus aspektus betöltött, minden előzetes „árnyék” elavulttá vált a betöltés fé-

nyében. Nem meglepő, hogy Isten a „szombatnapot” áttette a hét első napjára, Krisztus feltámadásának napjára, amely jelezte Krisztusnak a Golgotán végzett sikeres munkáját. Ettől a naptól kezdve minden, ami csak szimbóluma és árnyéka volt a Krisztusnak, minden prófécia, amely Krisztust jövendölte meg, betöltetett és megszűnt, de a nyugalomnap a következő okok miatt folytatódott:

(1) Isten speciális napja egy Teremtési rendelet, és szintén egyik pontja a Tízparancsolatnak, amely a maradandó erkölcsi törvény. A negyedik parancsolat az első törvénytáblán volt, amely az ember Isten iránti örökkévaló kötelességeiről szól. Ennek a szimbolikus aspektusa Krisztusban betöltetett, de a parancsolat lényegi alapelve megma-

radt.

(2) Szükséges, hogy legyen egy nap, amikor megemlékezhetünk a Teremtésről.

(3) Szükséges, hogy legyen egy nap, ami a nyugalom napja, különösen az istentisztelet és a tanítás napja.

(4) Szükséges, hogy legyen egy nap, amikor megemlékezünk a szabadításról, és ugyanakkor magasztaljuk Istent szabadításunkért – immár Krisztusban. Nagyon fontos alkotórésze ez az üzenetnek, hiszen Krisztus maga bemutatta és megmagyarázta Istennek a nyugalom napján végzett munkáját, és így kell tennünk nekünk is a felnőttek és gyerekek evangelizálása által (Jn 5,1-18; Lk 4,31; Lk 6,6-11; Lk 13,10-17; Lk 14,1).

(5) Szükséges, hogy legyen egy nap mindazok számára, akik dolgoznak, hogy ezen a napon részesüljenek az (1)-(4) pontok áldásából. A negyedik parancsolat ilyen módon ellen mond a szükségtelen vasárnapi kereskedelem támogatásának, legyen szó üzletekről, éttermekről, benzinkutakról vagy szórakozási lehetőségekről.

Van még egy oldala a zsidó szombatnak, amely Krisztus eljövételével megszűnt. Mózes idejétől a szombatnap összefonódott a ceremonális törvényekkel, magára véve ez által további vallási szabályokat, mivel a szombatnap Istennek a zsidó néppel kötött speciális szövetsége jeléül is szolgált (2Móz 31,12-17). A szombatnap megszegése azért volt akkor halálos bűn, mivel ez Istennek az ő népével kötött speciális szövetségének megszegését jelentette. De amikor megjelent Krisztus, a zsidókkal kötött ideiglenes szövetség megszűnt és a Mózesnek adott szombatnaphoz kapcsolódó szigorú és kemény rendszabályok szintén megszűntek.

A Kol 2,16-17-ben Pál arra figyelmezteti a pogány megtérőket, hogy ne hagyják magukat bevonni a júdaisták által a zsidó szokások megtartásába, vagy megítéltetni azok elhagyása miatt, beleértve ebbe a zsidó szombatot is, mivel ezek a dolgok csupán „csak árnyékaik az elkövetkezendő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé”. A Szentírásból egyértelmű, hogy a kolossébeli hívők megtartották a keresztyén szombatot (az Úr napját), csakúgy, mint a Korintusban és Galáciában lévő gyülekezetek (1Kor 16,1-2).

(folytatjuk)

Dr. Peter Masters

*Engedélyezett fordítás a
Sword&Trowel 2005. 3. számából
fordította: Tihanyiné Nagy Enikő*

Innen-Onnan...

Kilenc hónapig a tengeren...

Három mexikói halász nyolcezer kilométerre sodródott el a hazai partoktól... Kilenc hónapnyi nyílt tengeri sodródásuk ideje alatt hittek Isten vezetésében, mentő szeretetében. A Marshall-szigetek közelében mentette meg őket egy tajvani halászhajó. Egyikük, Jesus Vidana, az APF hírügynökségnek elmondta: nyershalat, tengeri madarakat és esővizet fogyasztottak, hogy életben tartsák magukat. „Soha nem adtuk fel a reményt, mert tudtuk, hogy a Mindenható Isten velünk van” – mondotta a halász. S mivel volt velük egy Biblia is, állandóan ezt olvasták és sokat imádkoztak. Kezüik, lábuk és arcuk felduzzadt, de különben rendben vannak – nyilatkozták a sajtónak...

reformatus.hu

Nem hétköznapi történet. Mindenestre érdekes, hogy ez idő alatt mennyire komolyan vették a

Biblia olvasását... Ne várjuk meg, hogy ilyen kényszerhelyzetbe kerüljünk...

Szelektíven megnyitott vatikáni levéltárak...

A Vatikán engedélyezte a XI. Pius pápával kapcsolatos levéltári kutatást. Ezzel lehetőség nyílt az 1922–1939 közötti időszakban született egyházi dokumentumok, enciklikák, pápai dekrétumok tanulmányozására. Azt remélik, fény derülhet arra, milyen álláspontot alakított ki a katolikus egyház a spanyol polgárháború kérdéseiben, illetve a náciizmus előretörése kapcsán... Az viszont érdekes, hogy közvetlen utóda, XII. Pius „uralkodásának” dokumentumai továbbra is titkosok maradtak, jóllehet többen kértek a nyilvánosságot, mivel egyesek összefüggésbe hozták őt a náciizmus és az antiszemitizmus burkolt támogatásával...

Evangelical Times

Egyszer úgy is kiderül az igazság, méghozzá nagy nyilvánosság előtt...

ID párti professzor Magyarországon?

William B. Collier (PhD), aki a kémiai tudományok professzora az amerikai Oral Roberts Egyetemen (Tulsa, Oklahoma), az idei tanévben vendégprofesszorként tanít az Eötvös Loránd Tudományegyetem tudományfilozófiai tantervében... Mint kiderült, a professzor az Intelligent Design (ID), azaz az értelmes tervezés elkötelezett híve... Szerinte rövidesen tudományos paradigmaváltás következhet be ezen a területen...

Magyar Nemzet

A közvélekedéssel ellentétben az Intelligent Design (ID) nem egyházi, hanem tudományos mozgalom. Világszerte egyre határozottabb azoknak a kutatóknak a hangja, a-

Hálaadás...

Hálaadással számolhatunk be újból arról, hogy az Úr különösen megáldotta ez évi nyári táborainkat úgy Szovátán, mint Kárpátalján és Miskolcon. A táborokból és a csendesnapokról úgy a szolgálattelvők, mint a résztvevők nagy lelki haszonnal térhettek haza. Több ízben is szemtanúi lehettünk az Úr látványos munkájá-

nak sokak életében. Voltak őszinte lelki elindulások, születtek lelki döntések és eddig megtúrt bűnökkel való szakítások, bekövetkeztek teológiai szemléletváltások... Hálásak vagyunk az Úrnak azokért az új érdeklődőkért, résztvevőkért, akik először fordultak meg táborainkban... Mindezt egyedül Istené legyen a dicsőség!

Keskeny Út

kik a makróevolúció bizonyítékainak felülvizsgálatát szorgalmazzák. Nem alaptalanul kérik ezt: szerintük az evolúciós elmélet tarthatatlan, sőt, egyáltalán nincsenek érdemi bizonyítékok ezen elmélet további támogatására. Az egész világegyetem egy intelligens tervező munkájának nyomait hordozza magán...

Gondolatok Csiha Kálmántól...

– Püspök úr! Hogyan élik meg hitüket az erdélyi magyar reformátusok?

– Erdélyben, mint olyan sok helyen, az *anyaszentegyház tartott meg bennünket. Népegyház vagyunk, ami azt jelenti, hogy nem jár mindenki templomba, de szinte kivétel nélkül mindenki tagja az egyháznak, és mindenkinek van hite és ragaszkodása Istenhez.* A nehéz történelmi időkben is ez tartott meg bennünket. Ez részben azért is van, mert *minket nem érintett a liberális teológiai gondolkodás...*

– Hogyan értékeli Ön a kárpátaljai református egyházon belül elindult folyamatot, amelynek nyomán már több lelkész is kivált az egyházból?

– Nagyon fájdalmasan érintett és nagyon sokat imádkoztam Kárpátaljáért. Úgy gondolom, ezt a folyamatot a *téves hitbeli gőg* produkálta. Az anyaszentegyház nem lehet tökéletes...

– Tehát nem szerencsés, ha létrehozunk a népegyházból egy kisebb egyházat?

– *Nem szerencsés. A kisebb hitvalló egyház létrehozása olyan, mint aki vetés nélkül akar aratni, összeszedni az érett búzagalaszokat, és nem törődni azzal, hogy gaz is van, amit ki kell gyomlálni... Ebben nincs bölcsesség. Ez egy bizonyos hitbeli gőg... Úgy van írva, hogy tudja az Úr, kik az övéi.* Nem szabad Isten helyébe lépünk. Isten nem az ítéletet bízta ránk, hanem a szeretetet és a szolgálattal... (kiemelések tőlem)

Ukrajnai Magyar Krónika

Sok érdekes dolgot megtudhunk ebből az interjú részletből. Például azt, hogy az egyház tartotta meg az erdélyi magyar reformátusokat. Ezen „reformátusok”, akik szinte kivétel nélkül istenhittel rendelkeznek, tagjai az „egyháznak” és ragaszkodnak az Úrhoz, mégis ebbéli elkötelezettségüket azzal nyomatékosítják, hogy nem járnak templomba... Értjük ezt? Továbbá, értesültük arról is, hogy Erdélyt nem érintette a liberális teológiai gondolkodás... A püspök úr a továbbiakban kifejtette nézeteit a hitvalló egyház káros voltáról is... Még jó, hogy Luther vagy Kálvin nem olvashatta ezt az interjút. Talán sose lépték volna meg a reformációt eredményező reformokat... Végül emlékeztetnénk a püspök urat, az általa idézett igérsz második felére is: „Ismeri az Úr az övéit; és; álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja.” (2Tim 2,19) A hamisságtól pedig nem odaát a mennyben kell elhatárolódnunk (hiszen ott nem lesz hamisság), hanem ideát a földön... Akik az Úréi, azok el kell, hogy határolják magukat a hamisságtól... Pontosan ebben nyilvánul meg, hogy ők az Úréi! Ez tehát az Ige parancsa! Még egy volt püspök felé is! Amennyiben elfogadja az Ige tekintélyét, és nem egy nemzeti evangéliumot hirdet...

Áttörés és reformáció Kárpátalján...

Hat református lelkész hagyta el a közelmúltban a Kárpátaljai Református Egyházat, ezzel mintegy jelezve: a népegyház szerintük is hitelhagyottá, azaz hamis egyházzá vált (hogy egy reformátori kifejezéssel éljünk), mely megreformálhatatlan. Ez a végső döntés egy hosszabb folyamat záradéka, hiszen ezek a testvérek több konkrét kérdésben is igyekeztek biblikus reformokat kiharcolni a kárpátaljai egyházkerületben. Ez sajnos nem sikerült. Be kellett tehát látniuk:

hosszútávon nem lehet biblikus vívmányokat fenntartani egy népegyházban. Ezért végül a biblikus szeparáció mellett kellett dönteniük. Kárpátaljai lelkésztestvéreink nem magukban tértek a keskeny útra: kb. 200 szimpatizáns követte őket. Mindenki közös célja: hitvalló református gyülekezetek szervezése, ahol végre helyreáll a biblikus rend, a hitvallások megbecsülése, az igazi *koinónia* a hívők között, ahol az evangéliumot és Isten Igéjének teljes tanácsvégzését hamisíthatatlanul lehet hirdetni és főként alkalmazni.

Az elmúlt hónapokban hihetetlen rágalomkampány indult testvéreink ellen, mely most is még javában folyik. Egyesek szerint holland pénzeket vesztek össze, mások szerint a presbiteriánusok (az-

az mi!!!) fizették le őket sok ezer dollárral. Döbbenetes volt figyelni a különféle reakciókat. A népegyházi püspökök elítélték úgy a reformkísérletet, mint a biblikus szeparációt (lásd a fenti interjút is), anélkül, hogy érdemben foglalkoztak volna a felvetett teológiai kérdésekkel. De magukat evangéliuminak nevező, és állítólag reformátori szemlélettel rendelkező felekezetközi szervezetek is, kihátráltak a kárpátaljai reformerek mögül, helytelenítve – a jelenlegi viszonyok ellenére – a biblikus szeparációt. Pedig állítólag a jelenlegi egyházi viszonyok még szerintük is tarthatatlanok...

Végül reméljük, hogy itt még nincs vége a történetnek. Megítélé-

sünk szerint ez a vég kezdete. A népegyházak haláltusája egyre látványosabban folytatódik. Imádkozunk azért, hogy a népegyházakban rekedt hívő nép felbuzdulva a kárpátaljai példáján és áldozathozatalán, kövesse őket az igazság felvállalásában. Erre lehet reális esély, amennyiben a keresztyének komolyan veszik Isten Igéjét, annak tekintélyét, és megértik, hogy az Úrnak a mindenkori egyházi állapotokban is meg kell dicsőülnie! (Ef 3,20-21) Fontos még megemlétenünk, hogy korábban már Magyarországon is leköszönt népegyházi állásáról egy református lelkész. Összesen tehát 7 lelkész hagyta el a magát „reformátusnak” valló népegyházat. Ez több mint elgondolkodtató! Reméljük, minél többen megértik, hogy egy hitvalló református egyház vagy akár egyházak jelentik az egyedüli alternatívát a népegyházzal szemben! A hitvalló irányba elmozdulókra ezúton is Isten áldását kérjük...

„Álljon el a hamisságtól minden, aki a Krisztus nevét vallja...” (2Tim 2,19)

Keskeny Út

Jogszerűen alapítottak pártot a pedofilok Hollandiában...

Döntött a helyi igazságszolgáltatás. A hágai kerületi bíróság elutasította a programjában a többi között az úgynevezett beleegyezési korhatár 16 évről 12 évre való leszállítását követelő párt betiltását. A testület azzal érvelt, hogy a választókra kell bízni a különböző politikai pártok megítélését. A kérelmezők azzal fordultak a bírósághoz, hogy megakadályozzák, hogy a pedofilok pártja induljon a novemberben esedékes parlamenti választásokon. A bírák álláspontja szerint a Testvéri Szeretet, Szabadság és Sokféleség Pártja (PNVD) nem követett el bűncselekményt, pusztán a fennálló jogszabályok megváltoztatását követelte. A mind-

össze három ismert taggal, egy elnökkel, egy titkárral és egy – 1987-ben egy 11 éves fiú molesztálásáért elítélt – pénztárossal rendelkező holland pedofilpártnak, jelöltlistát kellene állítania, és be kellene mutatnia 30 támogató aláírását ahhoz, hogy indulhasson a november 22-ei választásokon.

MTI

Korábban sokan nem hitték volna, hogy még egy ilyen pártot is be lehet jegyezni a „keresztyén” Európában... Lehet tehát újból csatlakozni a hágai igazságszolgáltatásban... Az mindenestre elgondolkodtató, hogy Hollandiában olyan párt indul a novemberi választásokon, mely programjának lényege a perverz hajlamok kiélése, illetve az ezt engedélyező jogi keretek biztosításának kiharcolása...

Szennyvízcsatorna lett a Jordánból?

A környezetvédő szervezetek, valamint a jordániai és az izraeli hatóságok megdöbbenve állapították meg, hogy a folyó egykori vízhozamának 97% eltűnt. Jelenleg a korábbi vízmennyiség csupán 3%-a lelhető fel a mederben. Korábban a folyó turisztikai látványosság volt mind a keresztyének, mind a muzulmánok és a zsidók számára...

Ez a jövőben valószínűleg változni fog, hiszen egy szennyvízcsatornára lassan senki sem kíváncsi...

Evangelical Times

No comment.

Légy helyszínelő! – Gyilkolni tanították a diákokat...

Egy angliai iskola diákjai tanóra keretében sajátíthatták el a tökéletes gyilkosság elkövetésének módját. A gyerekeknek ezután meg kellett „ölniük” valakit, vagyis létre kellett hozniuk egy bűnügyi helyszínt, holttesttel, véres ruhadarabokkal és fegyverekkel – adja hírül az InfoRádió. A tízezer fontos, azaz több mint négymillió forintos iskolai program célja az, hogy felkeltse a diákok érdeklődését az igazságügyi orvostan és a helyszínelők munkája iránt. A szervezők szerint a gyerekek komolyan vették a foglalkozásokat. A szülők közül azonban, érthető módon, nem mindenkinek tetszett ez a „kreatív” oktatás...

InfoRádió

Vajon tényleg tisztában vagyunk azzal, hogy mi vár gyerekeinkre az uniós iskolákban?

A híreket válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre

Reformációs konferenciánk...

Tájékoztatjuk olvasóinkat immár hagyományossá vált reformációs konferenciáink időpontjairól. Szózatán október 27. és 29. között kerül megrendezésre idei konferenciánk, Miskolcon pedig október 28-29-én tartunk kétnapos alkalmat. Jelentkezni és a részletekről érdeklődni a gyülekezetek lelkészeinél lehet.

Keskeny Út

Önvizsgálatra és megtérésre való sürgető felhívás

Amennyiben a kegyes olvasó nyitott szemmel jár, láthatja, hogy Medgyesi Pál prédikációja mennyire időszertű, annak ellenére, hogy 1657. augusztus 5-én hangzott el. Két vonatkozásban is aktuális az üzenet. Egyrészt a bűnben élő emberek, amikor különböző csapásokkal szembesülnek, akkor azt nem bűneik következményének, büntetésének tudják be, hanem Istentől jövő próbaként és a megígért nehézségként fogadják. És így nem tartanak önvizsgálatot és bűnbánatot, hanem megnyugodnak a bűneikben mondván: „hiszen sok baja van az igaznak..., avagy Krisztus nem ígérte-e meg, hogy szenvedniük kell azoknak, akik Őt követik?” Másrészt a bűneiből valamelyest megtért keresztyén nem a Krisztus ügyében forgolódik, hanem a sebeit nyaldossa és ebben a harcban néha úgy tűnik, hogy az ellenség oldalán áll. Visszatekintve a bűneire – amelyekből némiképp megtért – azon tűnődik, hogy kire lehetne a felelősséget áthárítani. Medgyesi elmondja, hogy mi a teendő. A mostani – talán utolsó – figyelmeztetés a bűn felismerésére és megtérésre kell, hogy indítson, és a megtérés valódi megtérés kell, hogy legyen. Avagy lesz-e, akinek van füle, hogy hallja, azt, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek? Imádkozzunk azért, hogy legyen.

Tamás Sándor

„És parancsola Jeremiás Báruknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem mehetek be az Úr házába. Azért te menj be és a könyvből melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában böjti napon, és az egész Júdának hallatára, akik felgyűlnek az ő városaiból, olvasd el nekik. Háttha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz útaról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, amellyel szólott az Úr a nép ellen.” (Jer 36,5-7)

Kényszerítetem én erre a leckére visszatérni, melyről nem is olyan régen az Úrnak nevében szólottam nektek. Mert csaknem hasonlóan járt az Isten velünk az Ő kegyelmes körülöttünk való dajkálkodásával. Eddig még csak ijesztgetett az egyfelől is, másfelől is érkező szomorú, gonosz híreknek hallásával, hogy idejében magunkba szálljunk, feddhetetlen önvizsgálatot tartsunk, hogy a mi ellenünk készülődő Istenünket megelőzzük, és Krisztus által megengeszteljük.

Erre segítségünk ez a tanítás. Mivelhogy Isten velünk, mint Atyánk, miként Jeremiás idejében járt Joákim királlyal és az egész néppel. Nagy jószántában akkor értésére adta a vakmerő zsidó népnek, hogy milyen rettenetes nagy veszedelmet szánt nekik a sok istentelenségért, amennyiben meg nem térnek teljes szívükből és lelkükből. Joákim király nem volt jelen, amikor Jeremiás Bárukkal, az ő íródeákjával ezt elsőben az egész nép hallatára az Úr házában felolvastatta. Mikor híret vette, neki is felvitetett a könyv, és még csak három-négy levelet is alig olvastak el belőle felgerjedt az ő haragja. Elvette a könyvet a deák, késével felhasított, és a tűz közepébe vetette, amely ott égett el. Ezt a pártütő cselekményt Isten lelke ilyen feljegyzésekkel adta előnk: „Nem rettentek meg, sem ruhájukat nem szaggatták meg a király és az ő szolgálói, akik hallják vala mindezeket.” (Jer 36,23-24)

Mit cselekszik az Úr Isten? Hívatja a prófétát, és azt mondja: „Térj vissza és végy más könyvet és írd bele mind az előbbi szókat melyek voltak az előbbi könyvben, és Joákimnak, a Júda királyának mondd meg, azt mondja az Úr Joákim felől, a Júda királya felől, hogy nem lesz neki utódja, aki a Dávid székebe üljön, és az ő holttestét elveti nappal a hévre és a délre éjszaka.” (Jer 36,28-30)

És a próféta ekképpen csele-

dett: Megíratta ismét a könyvet, és abba még többet írtak bele. Csak-hogy nem találtott, aki csak elszánta volna magát az Istenhez való feddhetetlen megtérésre, valamennyien, akik vagyunk, mindannyian testi bátorságba merültünk.

Majd ezen formán vette a mi kegyelmes jó Istenünknek ez Igékből tétetett atyai megintését. Alig hallottuk meg, sőt nemhogy féltünk volna és ruhánkat, szívünket megszagattuk volna, nem találtott senki, aki magát elszánta volna az Istenhez való feddhetetlen megtérésre. Mindannyian, akik vagyunk testi bátorságba merültünk, hiszen Isten felnyitotta szemünket, mert mikor minden örömet és dicsőséget várnánk, ránk hoz dühös ellenséget, édes hazánknak szebb és épebb részét széllel fújtatja fel, sőt minden javainktól megfosztott, sok édes felebarátainkat, atyánkfiait fegyvernek élével levágatá. És bár akkor megijedtünk egy kevéssé, és csaknem kétségbe estünk, de hamar elfelejtkeztünk a rajtunk esett csapásokról, kiváltképpen Istenhez való tisztükről, hogy ez kemény nagy ütésre igaz feddhetetlen bűnbánatra adtuk volna magunkat, melyekhez képest könnyű átlátni, hogy csak előljárója volt az eddig való nagy csapás az elkövetkezendő nagyobb romlásnak. Melynek az óráját sem tudjuk, de ránk következik, ha hirtelen az Isten kemény kezei alatt magunkat igazán meg nem alázva teljes szívből Ő szent felségéhez meg nem térünk. Én az én Uram nevében e szent tiszteteknek felindítására és megtanítástokra, minthogy ígérem is tartja, állottam most is elő. Kérlek, azon legyetek, hogy ez a második tanítás immár ne legyen újabb és utolsó bizonyágtétel ellenetek!

Ezek a felvett Igék Jeremiás próféta szavai Bárukhhoz. A parancsolat pedig ez, ebben két dolog van: 1) a parancsolat maga 5-6. v.; 2) a vége, vagy a célja ennek 7. v.

I. A parancsolatban ezek vannak:

1. a parancsoló, Jeremiás; 2. aki nek parancsol, Báruk az íródeák 5. v. Ezek a szavak: „én fogoly vagyok, nem mehetek be az Úrnak házába” megelőző szavak. Mert azt mondhatta volna Báruk, hogy 'menj magad, mert hatásosabb lesz', de megelőzte a próféta azzal: „én fogoly vagyok, nem mehetek”. Talán azt értette, hogy vagy börtönben van, vagy valami testi tisztátalanságban, amilyenek voltak az Ószövetségben, amelyekből való megtisztulás bizonyos számú napok alatt megy végbe. Vagy pedig a gonosz papok kitiltották a gyülekezetből. 3. A parancsolt dolog; amely az volt, hogy Báruk vegye a könyvet, melyben a fenyegetések feljegyeztettek és menjen be a templomba, és azt ott mindenki hallatára olvassa fel (6. v). Mindennek a körülménye is feljegyeztetett, hogy hol (az Úr házában), mikor (a böjtnek napján). Valamilyen rendkívüli nagy böjt lehetett ez, mert alább a kilencedik versben írja, hogy a kilencedik hónapban jelentetett be a böjt. De arról nem olvasunk, hogy az esztendőnek ezen a napján valamilyen rendszerint való jeles nap lett volna.

II. A második részben két dolog van:

1. A parancsolat célja: Ha valahogy ők leborulnának engesztelvény az Urat (7. v) Azt mondja ha, mert nem tudja biztosan, hogy megtérnek-e avagy nem, mivel a próféták sem tudtak mindeneiket, ahogy a 42. részben leírtakból is kiderül. 2. A nép rettenetes nagy átkotottságához képest szól ilyen formán, akinek lelke úgy megkeményedett volt, hogy többnyire csak a füle mellé mentek Istennek szavai. Így igen kevés reménység volt felőle. A leborulás és engesztelés alatt a bűnök igaz megismerését értjük, és felettük való szívbéli megszorodást, miként ez a szó is: „kiki megtérne az ő útjáról”. Ez alatt is a megtérést érti miként ez másutt eléggé kifejtetik. 3. Az indíték, vagy ok (7. v.) Mert nagy az Úrnak harag-

ja és nagy az Ő felháborodása.

Én az én tanításomat a második részre alapozom, annak is a második cikkelyére, melyről derekasan szölok. Legyetek figyelmesek.

1. *Tanulság:* Még a legátalkodottabb bűnösök felől sem kell annyira kétségbe esni, hogy teljességgel csak veszni kellene hagyni őket, semmit sem törődve többé velük. A (ha) feltétellel érvényes ez a tanulság, melynek meggondolása indított az Úrnak nevében engemet is, hogy ezt a tanításomat ebben az ilyen közönséges és eláradott, csaknem végső nagy megátalkodásban ismét elővegyem.

2. *Tanulság:* Isten bűn ellen fellobbanó haragjának megcsendesítésére az egyetlen egy orvosság a tiszta szívből való megtérés. E tanulságnak az alapja ez Igékben van: „Nagy az Úrnak az Ő haragja és nagy az Ő felháborodása, mellyel szólott az Úr e nép ellen, melyet ha leborulván, az Urat engesztelnék ki-ki az ő útjáról megtérve elfordítanánk és Isten az álnokságunkhoz kegyelmes lenne.” (7. v.)

3. *Tanulság:* Az igaz megtérés nem pusztán a bűnön való megszorodáson, bánkódáson és hasonlókon áll, hanem kiváltképpen a gonoszból jóra való valóságos, igaz megváltozásban. Ez a tanulság, amelyről most szölok. Ennek két része van. *Első rész:* Az igazi megtérés nem pusztán a bűnön való megszorodásban és hasonlóknál áll, úgy, mint a bűn ismeretében, megvallásában, a bocsánatban való sűrű reménykedés-

ben, mely dolgok egyébként a megtéréshez igen szükségesek, úgyannyira, hogy ezek nélkül csak el sem kezdenénk azt. A megtérés a Szentírásban hasonlítatik a szántáshoz, vetéshez. „Szántatok új ugart, és ne vessetek a tövisek közé.” (Jer 4,3) Így parancsol Isten Jeremiásnál. Ennek a szántásnak lényege abban áll legelőbben, hogy a föld az éles vasak által felszaggattatik és feltöretik, míg jól megpuhul. Úgy vetik azután bele a jóféle magot, és azután következik majd az örvendetes bő aratás. A felismert bűnön való igazi megszorodás, bánkódás és szörnyűképpen való törődés, meg a többi ide tartozó megilletődések olyanok, mint a szántás. Akkor szántatik meg, szaggattatik, töretik fel a mi igen megátalkodott kevély szívünknek gyepes földje, mikor rettenetes bűneinket voltaképpen eszünkbe vévén meghatódunk, megijedünk, és felette igen kezdünk búsongani és törődni azokon. Itt az eke és abban az éles, hegyes szántó vasak az Isten Igéjének az a része, melyet törvénynek neveznek, mely megszaggatja, miként Jóelnél szól az Istennek Lelke: „Nem a ruhákat, hanem a szíveket.” (Joel 2,13) Mint ama háromezernek a Péter kemény prédikációja. (ApCsel 2,37) Immár miként a vetés, szántás nélkül semmiképpen nem lehet, különben csak a tövisek közé vetnénk, miként Jeremiás mondotta, így a megismert bűnünkön való megháborodás, és valóságos megijedés nélkül az igazi meg-

téréshez még csak hozzá sem foghatunk. Mindazáltal nem pusztán ennyiből áll az igazi megtérés. Nem elég a szent üdvösséges munkára a bűnt és veszettséget csak megismerni, megkegyesedni rajta, szánni-bánni, megvallani, kérni Istent, hogy megbocsássa. Ez még csak kezdete a megtérésnek, és nem az egész munka. Mert a képmutatók is eddig még elmehetnek, vagyis a bűnüket mélyen eszükbe vehetik, megilletődhetnek, szomorkodhatnak, mégpedig felette igen, leborulhatnak Isten előtt, alázatos vallást tehetnek, buzgóságosan könyöröghetnek a bocsánatért. Mindezeket, mondom, a képmutatók is megtehetik. És az ő nagy bolondságát, hogy elsőszülöttségének méltóságát nem tudta megbecsülni, hanem egy kis nyálánságon eladta azt, azt mondja Pál, hogy keservesen megsiratta. A fáraó felől is azt írja Mózes, hogy őelötte bűneiről vallást tett, sőt kérte őt, hogy könyörögjön Istenhez miatta, hogy Isten bocsánata meg neki. Vagy az a nagy hitehagyó Akháb, hogy Illés próféta által Isten olyan keményen megfenyegette, hogy az ártatlan Nábot véérért nem sok idő múlva az ebekkel nyalatja fel vérét, és még az ebét is elveszti. Hogy megszorodott Akháb. A Szentlélek azt jelenti ki ott a Királyok könyvében felőle, hogy: „mikor e beszédek meghallotta volna megszagatta ruháit, zsákba öltözött, böjtölt, zsákban hált és nagy alázatosan meghuntyázkodva járt. Olyannyira, hogy mintegy Isten maga is megilletődött rajta, és így szólt Illésnek: „Látod-e, hogy megalázta magát Akháb előttem. Nem hozom reá a veszedelmet az ő idejében, hanem az ő fiának idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.”

Második része ez a tanulságnak: Az igaz megtérés áll kiváltképpen a valóságos, igaz gonoszból jóra való megváltozásban. 1. Mert visszatérés a megtérés. Amint itt a 7. versben és egyéb sok helyeken neveztetik. A magyar szó is ez: megtérés. Mely hasonlatos szólás az úton járók állapotából vétetett, kik ha útjukban eltévednek,

visszatérnek, és mennek, míg az igaz utat megtalálják. A görög nyelv az elme általi változást mondja. Ez felette igen nagy változást jelent. Ezékielnél kőszív elvételnek és hús szív adásnak hivattatik. (Ez 36,26) A Zsoltárban tiszta szív teremtésének. (Zsolt 51,12) Melyhez képest Pál apostol a megtért embert új teremtésnek nevezi. (2Kor 5,17) A megtérést pedig az ó-ember levetkezésének és az új-ember felöltözésének (Ef 4,2), melyek mind derék nagy változást jelentenek. 2. Mert a megtérés megjobbulás, azaz annak legfőbb része. Megszűnés a gonosztól, elhagyása annak, ugyanakkor a jónak cselekvése, az arra való odaszánás. Most azért megjobbítsátok a ti utatokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen. (Jer 26,13) 3. Mert így felel meg a mi magaviseletünk az Isten fenyegetésének. Ki efféle kemény üzenetekkel azt keresi, hogy ne csak elhagyjuk a mi gonosz utunkat, hanem meg is jobbuljunk. Új teremtményekké változzunk.

A tanulság alkalmazása

Első alkalmazás. Hát, akik az Isten kemény fenyegetésére még csak meg sem illetődnek, hanem olyanok, mint a kövek. Gondolkodóba ejtethetne ez elmélkedés téged szegény Magyar Nemzet. „Ha szemedet bé nem hunyad, füledet bé nem dugdad, s lelked neki nem kövéredett volna. Kit az igaz ítélő Isten számtalan sokszor nemcsak megfenyegetett, megjövendőltetvén minden siralmas romlásodat amelyek eleitől fogva rajtad forgattatnak. Én itt sokat a fedőzéssel nem késem, mivel prédikációm is azon kezdtem volt, de röviden csak azt mondom, hogy már régen nagyobb a mi bűnünk, mint egykor az veszett zsidóké volt. És amily kicsiny töredelmességet kezdetben mutattunk, csak a sulyoktól való tartás, a félsz adta tennünk.

Második alkalmazás. Van egy tanulság azoknak igazgatására, akik bűnüket eszükbe vették, annak nagy

voltán megszorodtak, és Isten bocsánatában reménykedhetnek, és úgy vélekednek, hogy már szinte egészen megtértek Istenhez. Ám akár mint legyen a közönséges életnek és társalkodásnak állapota és a szív belső indulatai, ha a gonoszból jóra semmi változás nem találtatik is hanem mindenképpen az ő megrögzött istentelenségükhöz, szokott gonoszáguknak seprőjén vesztegelnek. Megcsalod felette igen a lelket, aki így ítélsz, mert a könyörgéssből bálványt csinálsz, mintha a külső megtérésért a pusztá szavakért bocsánatna meg a bűn. Tudod-e mit mond a vakságból újonnan gyógyult evangélistánál? „Az Isten a bűnösöket meg nem hallgatja.” (Jn 9,1) Vagy amint a felséges Isten maga szól Ézsaiás által: „Mikor a ti kezeiteket kiterjesztitek az én szemeimet elrejttem ti előleket. Mikor ugyan sok könyörgéssel éltek is, meg nem hallgatlak, mert a ti kezeitek rakván vérel.” (Ézs 1,15) Az igaz megtérés kiváltképpen a valóságos igaz megjobbulásban áll. E nélkül minden haszontalan. Igaz, jól indultál volt, jól kezdted, de abbahagytad, nem menve a derekára a dolognak, mely az igaz megjobbulás. Kain, Ésau, a fáraó, Júdás és több képmutató is mind eljöttek eddig, azaz bűnüket megismerték, rajta igen megijedtek, megvallották, kiáltoztak is némelyek Istenre, sőt más istenfélőkkel is könyörögtek a bocsánatért, de nem léptek, hogy a gonoszt elhagyván megjobbultak volna. Kétségbe estek és elvesztek. Csak hiába omlik az ilyen könnyhullatás. Nem veszi be Krisztus az ilyen könnyeket, ha nem tudom milyen sűrűn folynának is az ő lábai mosására, mint ama Máriáé (Lk 7,38) nem szedi tömlőjébe, mint az igazakét. (Zsolt 56,9) Csak olyan az efféle megtérés, mint mikor szülés közben fullad meg a gyermek. Mi haszna abban? Jutottak a fiak szintén a szülésre és nincsen a szülőnek szülésre való ereje. (2Kir 15,3) Azt mondja Ezékiás király ama nagy szorulásában, ugyanaz itt is az állapot. Megemlékezzél ezekről. Ámen!

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				9:30 IMA 10:30 IT 15:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558		18:00 FB				9:45 IMA 10:30 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489		18:00 FB				10:30 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			11:30 IMA 12:00 IT
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550				17:00 FB		
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567				17:00 FB		10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			18:00 FB			11:00 IT 17:00 FB 18:00 IMA
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Demeter Géza 380-66-3488224				19:00 FB		9:00 IT
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Gál István 380-31-4176372			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926				17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Rafajna	Gál István 380-31-4176372			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 380-31-4176372			15:00 FB			17:30 IT

IT – istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekestentisztelet, GYB – gyerekbibliaóra, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő